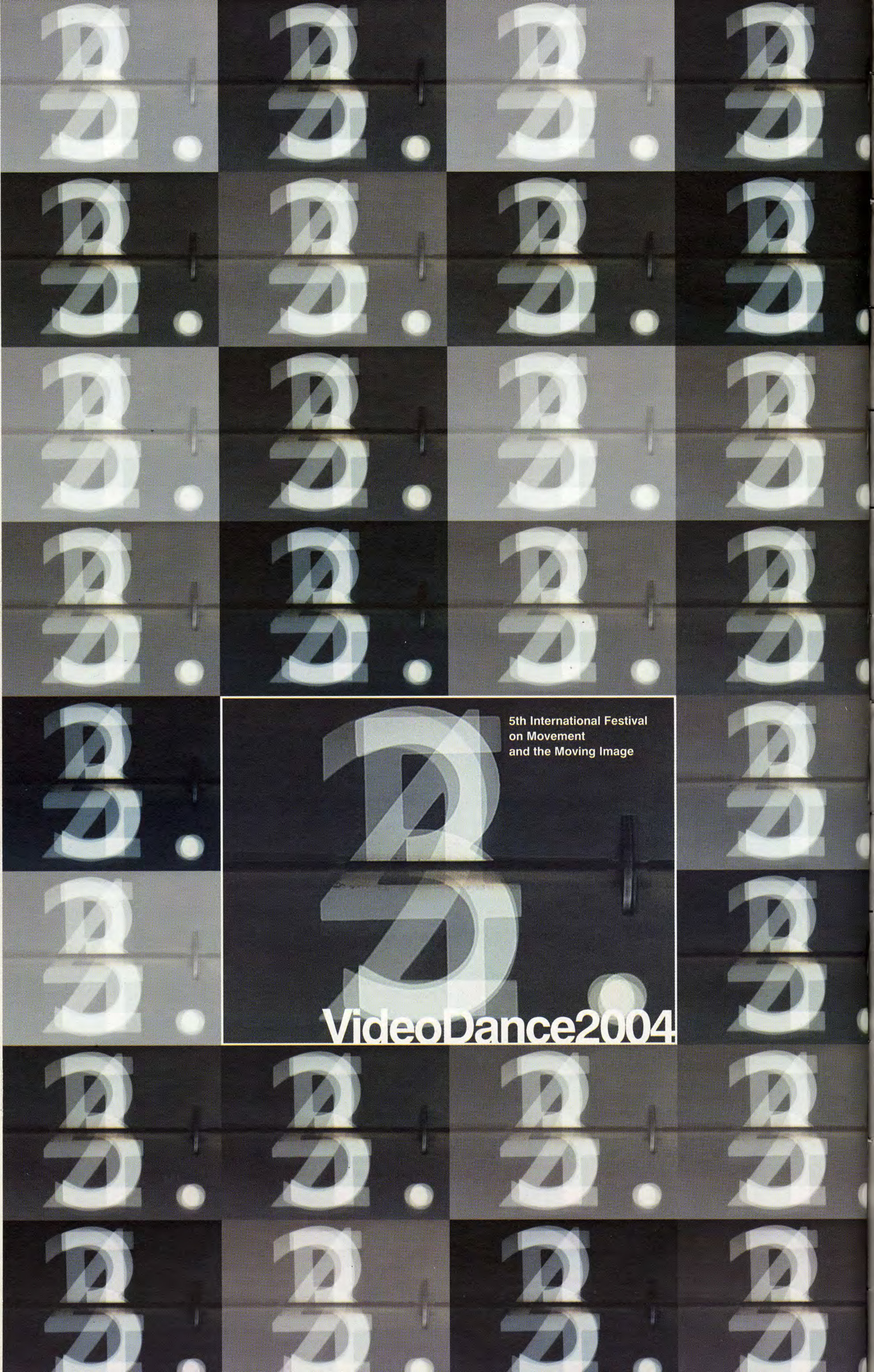

ΠΡΩΤΟΠΛΑΝΟ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ • ΜΑΪΟΣ 2004 • Νο. 151

ΣΕΞ, ΨΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

5th International Festival
on Movement
and the Moving Image

VideoDance2004

Σημειώσεις για ένα Καλοκαίρι...

Εμείς, προς το παρόν, liaζόμαστε κι η τύχη μας δουλεύει!

Το καλοκαίρι μπορεί
οι σκοτεινές αίθουσες
να κλείνουν και οι πάσης
φύσης φυλλάδες να
δηλώνουν
με μελιστάλαχτο ύφος
πόσο νοσταλγούν
το γιασεμάκι που
αναρριχάται στο φράχτη
των θερινών σινεμά.
Η αλήθεια είναι όμως
πως η κινηματογραφική
βιομηχανία είναι
μια καλοκουρδισμένη
μηχανή που δε σταματά
ποτέ να παράγει.
Έτσι, ανάμεσα στα
αναρίθμητα πολιτιστικά
προϊόντα που βγαίνουν
από αυτή τη μηχανή,
υπάρχουν κάποια που
ξεχωρίζουν και φωτίζουν
σαν καλοκαιρινός
ήλιος άλλες μέρες
(ή καλύτερα νύχτες)
του υπόλοιπου έτους.

Δύο χελώνες loggerheads, ενώ ζευγαρώνουν.

Σώστε την χελώνα... *Loggerheads* είναι ο τίτλος της τελευταίας ταινίας του Τιμ Κίρκμαν, που θα βρίσκεται σε λίγες εβδομάδες στο στάδιο των γυρισμάτων. Ο Κίρκμαν έκανε το σκηνοθετικό του ντεμπούτο το 1997 με το ντοκυμαντέρ *Dear Jesse* —ο Jesse δεν ήταν άλλος από έναν πουριτανό γεροισιαστή που προσπαδούσε για χρόνια να συμβιβαστεί με το γεγονός πως ο γιος του είναι δηλωμένος ομοφυλόφιλος. Σε αυτό το project ο σκηνοθέτης κάνει μια στροφή στη μυθοπλασία, αλλά όχι σε πιο mainstream θεματικά πεδία: Πραγματεύεται την (πραγματική!) ιστορία μιας γυναίκας (Ελίζαμπεθ Πέρκινς) που δίνει το γιο της (Κιπ Πάρντου) για υιοθεσία, πηγαίνει να ζήσει με τη μάνα της (Μελίνα Ντίλλον). Ωστόσο, σύντομα το μετανιώνει (μετά την απομάκρυνση από το ταμείο...) και αποφασίζει να τον αναζητήσει. Αυτός εν τω μεταξύ έχει αφοσιώσει την ως τότε ημινομαδική ζωή του στην προστασία της θαλάσσιας χελώνας. "Loggerhead" στην αγγλική είναι, όντως, ένα είδος της χελώνας καρέτα — καρέτα, είναι ένα μηχανήμα για το λιώσιμο της ασφάλτου, αλλά είναι και ο μπουμπουνοκέφαλος. Απορίας άξιον ποια σημασιολογική απόκλιση έχει τελικά ο τίτλος. Την παραγωγή της ταινίας θα αναλάβει η νεοσύστατη εταιρεία LassalleHolland (που βαφτίστηκε εμπνευσμένα από τα επώνυμα των δύο βασικών μετόχων της...).

From the Muddy Banks of Warner: Η Γουόρνερ έχει ήδη βάλει μπρος την κινηματογραφική βιογραφία του αυτόχειρα frontman των Nirvana και οργισμένου εφηβικού ειδώλου, Κέρτ Κομπέιν. Τα σχέδια για την υλοποίηση της ταινίας ευτυχώς δε θα μείνουν για πολύ ακόμα... *in Utero*: Μέσα στο καλοκαίρι θα έχει ολοκληρωθεί η συγγραφή του σεναρίου από τον ίδιο το βιογράφο του Κομπέιν, Ρόμπερτ Μούνικ ενώ τα γυρίσματα θα ξεκινήσουν το Σεπτέμβριο. Τίτλος δεν έχει ακόμα βρεθεί. Πιθανολογείται ωστόσο πως οι παραγωγοί θα καταφύγουν στην εύκολη λύση, βλ. κάποιο από τα τραγούδια του γκρουπ.

Ο Τιμ και το Γίγαντοπα-ραμύδι. Όποιος πιστεύει πως το παραμύδι πέθανε μαζί με τους αδερφούς Γκριμ, άντε και με τον Χανς Κρίστιαν Άντερσεν, μάλλον αγνοούν έναν από τους μεγαλύτερους παραμυθάδες του 20ου αιώνα (για να μη μιλήσουμε για τις γιαγιάδες με την οργιώδη, πλην παραγνωρισμένη φαντασία τους). Ο Ρόαλντ Νταλ δημιούργησε χαρακτήρες και ιστορίες

που ακόμα συντροφεύουν μικρά και μεγάλα παιδιά στα βραδινά τους όνειρα. Γεννημένος στην Ουαλία από Νορβηγούς γονείς, ενέπνευσε πολλούς σκηνοθέτες της τηλεόρασης και του σινεμά, και μάλιστα συνεργάστηκε μαζί τους μέχρι και το 1990, όταν και απεβίωσε. Ο μεγαλύτερος παραμυθάς του κινηματογράφου, ο Τιμ Μπάρτον ξεκινά να μεταφέρει στη μεγάλη οθόνη το βιβλίο του «Ο Τσάρλι και το Εργοστάσιο Σοκολάτας». Ο Τσάρλι Μπάκετ είναι ένας πιτσιρικάς που θα ανιχνεύσει πόνο — πόνο το πιο μαγικό σοκολατο-εργοστάσιο του κόσμου. Στο ρόλο του ιδιόρρυθμου εργοστασιάρχη Γουίλλυ Γουόνκο αναμένεται να είναι —ποιος άλλος;— ο Τζόνι Ντεπ, ενώ για το ρόλο του πιτσιρικά προορίζεται ο όξι και τόσο πιτσιρικάς, Τζέιμι Μπελ. Ο τελευταίος θα προσπαθήσει να εξορκίσει την κατάρα του να νομίζει όλος ο κόσμος πως πράγματι τον λένε Μπίλι Έλιοτ. Ο Νταλ ήταν υπεύθυνος και για τον *Τζίμ και το Γίγαντοροδάκινο*, animation του Χένρι Σέλικ, συνεργάτη του Μπάρτον και στον *Χριστουγεννιάτικο Εφιάλτη*. Όλοι οι παραμυθάδες μια εταιρεία...

Sci-Fi Lullabies. Τα παραμύθια της γενιάς μας λαμβάνουν χώρα στο διάστημα και έχουν να κάνουν με αστρικά παιχνίδια και ωτοστόπ από γαλαξία σε γαλαξία. Κάτι σαν το *Hitchhiker's Guide to the Galaxy*, μεταφορά της νουβέλας του Ντάγκλας Άνταμς, που θα σκηνοθετήσει ο πρωτοεμφανιζόμενος Γκάρντ Τζένγκινς. Την προσαρμογή του σεναρίου έχει αναλάβει ο ίδιος ο Άνταμς. Το καστ απαρτίζουν πρωτοκλασάτοι ηθοποιοί, όπως ο Μάρτιν Φρίμαν, ο Τζών Μάλκοβιτς και ο Σαμ Ρόκγουελ. Εν ολίγοις, περιμένουμε μια διαφορετική sci-fi περιπέτεια με έντονα κωμικά στοιχεία (φανταστείτε τώρα τον

Μάλκοβιτς να υποδύεται θρησκευτικό ηγέτη με το εξωφρενικό όνομα Χάμα Καβούλα). Αλλά και πάλι αυτοί οι όροι δε σημαίνουν τίποτα από μόνοι τους. Άλλωστε όπως έλεγε και ο μέτρ του είδους Φίλιπ Ντικ «όταν μου έστειλε το *Publisher's Weekly* ένα ερωτηματολόγιο, η πρώτη ερώτηση ήταν 'τι εννοείτε όταν χρησιμοποιείτε τον όρο *Επιστημονική Φαντασία*'. Πρώτα σκέφτηκα πως θα μπορούσα να περάσω το υπόλοιπο της ζωής μου απαντώντας σε αυτήν τη μία ερώτηση, και τελικά όταν απάντησα μου πήρε δέκα σελίδες».

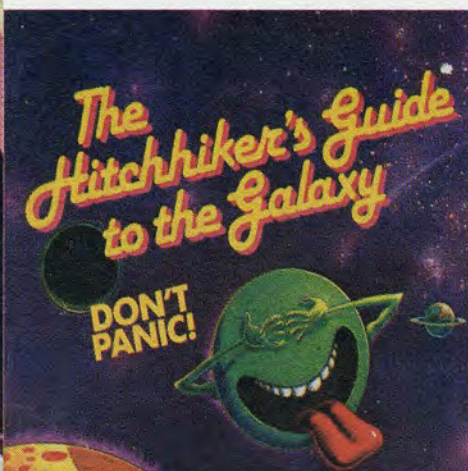
Σκανάροντας τον Φίλιπ Κ. Ντικ.

Ο παραγωγικότατος και διαρκώς πειραματιζόμενος με κινηματογραφικά είδη Ρίτσαρντ Λίνκλντερ είναι αυτός που ανέλαβε να μεταφέρει το μυθιστόρημα του Φίλιπ Ντικ *A Scanner Darkly* —μεταφρασμένο στα Ελληνικά ως «Έρευνα στο Σκοτάδι». Ένα μυθιστόρημα για το οποίο ο ίδιος ο Ντικ έλεγε πως θα ήταν ελεεινό χωρίς την παρέμβαση μιας επιμελήτριας ύλης στον εκδοτικό του οίκο, της Τζούντι-Λιν Ντελρέι. Ο σκηνοθέτης θα συνεργαστεί με τον κομίστα Μπόμπ Σάμπιστον, υπεύθυνο για την πιο προσωπική ταινία του Λινκλντερ και συνάμα για ένα από τα πιο πρωτότυπα animation στην ιστορία του σινεμά. Το ακτύπητο δίδυμο αναμένεται να ακολουθήσει την ίδια τεχνική — η ταινία θα γυριστεί κανονικά και θα προστεθούν πάνω της τα σκίτσα στο τέλος. Βασικός

πρωταγωνιστής θα είναι ο Κνάνου Ριβς — ή έστω, ένας χάρτινος άνδρας που θα του μοιάζει και οπωσδήποτε θα είναι πιο συμπαθητικός από αυτόν. Υποδύεται έναν τύπο που γίνεται έμπορος ναρκωτικών και σύντομα αρχίζει να παίρνει ναρκωτικά, οπότε αποκτά συμπτώματα διχασμού προσωπικότητας. Κάτι σαν κι αυτό που έπαθε αργότερα κι ο ίδιος ο Ντικ. Αναμενόμενο. Όπως έλεγε κι ο Νίτσε, αν απενίσεις για πολλή ώρα την Άβυσσο, σύντομα η Άβυσσος θα γυρίσει να απενίσει μέσα σου.

Καλύτερα λοιπόν να απενίζουμε τη θάλασσα. Μήπως και μπει λίγη απ' την απεραντοσύνη της μέσα μας. Καλά μπάνια...

Η φετινή χρονιά έδειξε πως μια καλή ταινία μπορεί να μιλήσει στο θεατή. Για άλλη μια φορά όμως έγινε φανερό ότι ο θεατής πρέπει με κάποιο τρόπο να μάθει τουλάχιστον για την ίδια την ύπαρξη της ταινίας. Όπως πάντα υπήρξαν ταινίες που δε διαφημίστηκαν καθόλου, που βγήκαν με τελείως κακό προγραμματισμό, ή ακόμα χειρότερα δε βγήκαν ποτέ στις αίθουσες. Παρακάτω γίνεται μια πρώτη αναφορά σε ταινίες που θα μας απασχολήσουν την επόμενη κινηματογραφική περίοδο. Ταινίες που φαίνεται ότι έχουν να πουν πράγματα στο θεατή, έστω στα χαρτιά. Ταινίες επιτέλους φιλόδοξες, όχι αναγκαστικά μεγάλες παραγωγές (αν και από αυτές υπάρχουν!), αλλά αν μη τι άλλο σύγχρονες, προκλητικές, αληθινές. Γεύση από Χειμώνα λοιπόν!

Οι νύφες

Η πιο διάσημη ελληνική ταινία της χρονιάς είναι προφανώς οι **Νύφες** του Παντελή Βούλγαρη. Σε σενάριο της Ιωάννας Καρυστιάνη και σε επιμέλεια παραγωγής του Μάρτιν Σκορσέζε το φιλμ αφηγείται την ιστορία 700 κοριτσιών το καλοκαίρι του 1922 που ταξιδεύουν από την Ελλάδα για τη Νέα Υόρκη προκειμένου να παντρευτούν έναν άγνωστο γαμπρό, έχοντας στα χέρια τους μόνο μια φωτογραφία του. Κεντρικός χαρακτήρας η Νίκη, μια γυναίκα που πάνω στο πλοίο θα ζήσει έναν έρωτα καταδικασμένο να τελειώσει με το τέλος του ταξιδιού. Βασισμένη σε πραγματικά γεγονότα, η ταινία πατάει στην Ιστορία για να διηγηθεί τα συναισθήματα, τα διλήμματα, τα θέλω αλλά και τις αναγκαστικές επιλογές των ανθρώπων. Κι όλα αυτά μέσα από το πιο ανθρωποκεντρικό βλέμμα σκηνοθέτη του σύγχρονου ελληνικού σινεμά.

Από τη σύγχρονη ελληνική ιστορία εμπνέεται και ο Τάσος Ψαρράς. Στη **Σκόνη** πρωταγωνιστής είναι ο Χρόνης, ένας δημοσιογράφος λίγο μετά τα πενήντα του, ο οποίος έχει μια τυπικά επιτυχημένη και τακτοποιημένη ζωή. Μια μέρα βλέπει σε ένα ιστορικό ντοκιμαντέρ τον πατέρα του να μάχεται στο πλευρό των ανταρτών, ενώ μέχρι εκείνη τη στιγμή γνώριζε ότι ο πατέρας του είχε σκοτωθεί στον εμφύλιο από την πλευρά όμως του εθνικού στρατού, γεγονός που είχε σημαδέψει αρνητικά την αριστερή διαδρομή και ιδεολογία του Χρόνη. Η αποκάλυψη αυτή θα τον κάνει να ξεκινήσει τη δική του έρευνα για να ανακαλύψει την αλήθεια, κάνοντάς τον όμως να διαπιστώσει ότι ο καθένας αντιμετωπίζει την αλήθεια από τη δική του σκοπιά. Μια ενδιαφέρουσα ιστορία από την οποία, στα χέρια του έμπειρου σκηνοθέτη, μπορεί να προκύψει μια εξίσου προκλητική ταινία.

Στο παρελθόν, αλλά με μια τελείως διαφορετική ιστορία στρέφεται ο Κωνσταντίνος Χαράλαμπος. **Το αγόρι που έκλαιγε χωρίς λόγο** είναι μια ταινία για τη δεκαετία του '80 και τη ζωή σ' ένα επαρχιακό χωριό. Μέσα από την ιστορία της ταινίας ανακαλύπτουμε πώς περιοδικά όπως το Ταρατά, η Ζάκουλα, το Σωφεράκι επηρέαζαν την καθημερινότητα των εφήβων και πώς εκπομπές όπως Οι Άγγελοι του Τσάρλι, Χαβάν 5-0 και Ευτυχισμένες ημέρες διαμόρφωναν χαρακτήρες. Μια ταινία για μια παρεξηγημένη δεκαετία ικανή για στιγμές νοσταλγίας.

Από μια αληθινή ιστορία της καθημερινότητας εμπνέεται ο Κωνσταντίνος Γιάνναρης. Μετά το **Δεκαπεντάγουστο**, στον **Όμηρο** περιγράφει την ιστορία ενός νεαρού Αλβανού που οπλισμένος με ένα Καλάσνικοφ καταλαμβάνει ένα λεωφορείο κρατώντας ως ομήρους επτά επιβάτες και αναγκάζοντάς το να κατευθυνθεί προς τα αλβανικά σύνορα. Μια διαδρομή που πριν μερικά χρόνια συγκλόνισε την ελληνική κοινωνία με τα τηλεοπτικά κανάλια να αναμεταδίδουν

λεπτό προς λεπτό την όλη κατάσταση, γίνεται όχημα στα χέρια του Γιάνναρη για να φιλτράρει μέσα από τη ματιά του ένα κοινωνικό θέμα χωρίς τις συνήθεις δημαγωγίες.

Με το θέμα της μετανάστευσης και του ρατσισμού ασχολείται και η Φωτεινή Σισκοπούλου που στην ταινία της **Η ζωή είναι αλλού** διασκεύαζε ελεύθερα τη νουβέλα του Ντοστογιέφσκι **Η Ήρεμη**. Ένας σύζυγος που η νεαρή γυναίκα του αυτοκτόνησε, παραλαμβάνει από το αεροδρόμιο τη Ρωσίδα πεθερά του, που έρχεται για την κηδεία της κόρης της. Στην διάρκεια της αγρύπνιας, ο Βασίλης, αποτυχημένος δικηγόρος και νυν ενεχυροδανειστής, προσπαθεί να εξηγήσει τον ξαφνικό θάνατο της δεκαοχτάχρονης συμβίας του, εξαναγκάζοντας τον εαυτό του στην οδυνηρή ενθύμηση και σε ταπεινωτικές εξομολογήσεις.

Στη σύγχρονη Αθήνα του σήμερα στρέφεται ο πιο παραγωγικός σκηνοθέτης των τελευταίων ετών. Ο Νίκος Παναγιωτόπουλος στο **Delivery** κάνει μια ταινία για την πόλη μέσα από την ιστορία ενός διανομέα πίτσας που έχει έρθει από την επαρχία. Οι νυχτερινές περιπλανήσεις του τον οδηγούν όλο και πιο βαθιά μέσα στον κόσμο της νύχτας, αποκαλύπτοντας μια άλλη εικόνα της Αθήνας, ίσως περισσότερο περιθωριακή και σκοτεινή, μάλλον όμως και περισσότερο αληθινή.

Με την Αθήνα και μια ιστορία για μια νύχτα σε αυτήν, ασχολείται και ο Άγγελος Φραντζίς στο **Όνειρο του σκύλου**. Μια ληστεία ακολουθείται από μια σειρά παράξενων γεγονότων που εξαπλώνονται σε όλη την πόλη και μοιάζουν να έχουν σχέση με το όνειρο ενός άντρα. Ο Φραντζίς αφήνει στην άκρη τη ντοκιμαντερίστικη πλευρά που είχε το **Polaroid**, εξακολουθεί όμως να ασχολείται με την αγαπημένη του πόλη σαν να πρόκειται για χαρακτήρα και αυτό μόνο σε καλό μπορεί να του βγει.

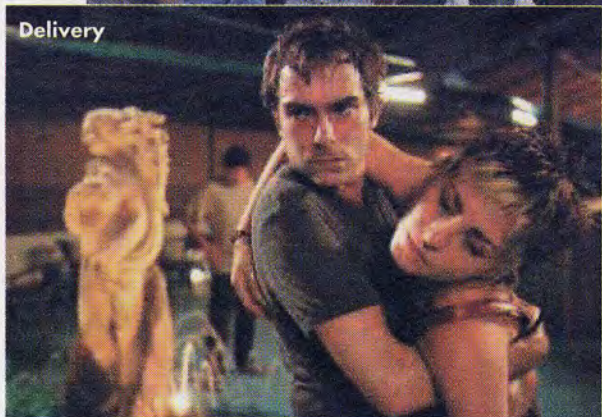
Αλλαγή κλίματος για μια διαφορετική ελληνική ταινία. Στο **Αλεμάγια** ο πρωτοεμφανιζόμενος Ηλίας Γιαννακάκης μας μεταφέρει την Αιθιοπία της δεκαετίας του '60. Ο τίτλος της ταινίας αναφέρεται σε μια λίμνη που δυο νέοι, η Ισαβέλλα και ο Δημήτρης ζουν έναν παράνομο έρωτα, ο οποίος όμως μετά την παρεμβολή των γονιών της κοπέλας και την υποχρεωτική της εξορία στην Ελλάδα από αυτούς, θα σβήσει. Τριανταπέντε χρόνια αργότερα ο Δημήτρης, άρρωστος από διαβήτη, αναζητεί το νεανικό του έρωτα.

Επιμέλεια: Βαγγέλης Ρητός (vangelisr@mycosmos.gr)

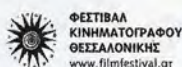
Κι ενώ στην αμερικάνικη κινηματογραφική βιομηχανία στρέφουν το βλέμμα τους στην Ελλάδα, ετοιμάζοντας την **Τροία**, το **Μεγαλέξανδρο** και τους **Δρόμους της φωτιάς**, στην ίδια την Ελλάδα τι γίνεται; Μπορεί εδώ να μην υπάρχουν οι σουπερσταρ, υπάρχει όμως η ανθρωπιά του Βούλγαρη, ο ρεαλισμός του Γιάνναρη, ο σουρεαλισμός του Κούτρα, η δημιουργική παραγωγικότητα του Παναγιωτόπουλου και τόσων άλλων δημιουργών, νέων και παλιότερων, που μιλάνε ευτυχώς για τις δικές μας ιστορίες.

Το αγόρι που έκλαιγε χωρίς λόγο

Delivery

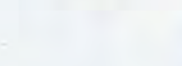

ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr

ΣΥΜΠΡΑΞΗ
ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΟΜΟΦΥΛΟΦΟΒΙΑΣ

Institut
Français
de
Thessalonique

GOETHE INSTITUT
INTER NATIONES
THESSALONIKI

Κείμενο: Δημήτρης Μπάμης

6ο ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΚΩΝ ΤΑΙΝΙΩΝ

7-8-9 ΜΑΪΟΥ 2004, ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

ΑΓΑΠΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ LOVE IS THE DEVIL

Σκηνοθεσία-Σενάριο: John Maybury. Φωτογραφία: John Mathieson. Μουσική: Ryuichi Sakamoto. Ηθοποιοί: Derek Jakobi, Daniel Craig, Tilda Swinton, Adrian Scarborough. Διάρκεια: 90'. Εγχρώμη (Μ. Βρετανία)

Στο πρόσωπο, τις ερωτικές σχέσεις και το έργο ενός από τους πιο σημαντικούς ζωγράφους του 20ου αιώνα, του Francis Bacon επικεντρώνεται η ταινία. Η αφήγηση παρακολουθεί την πορεία του ζωγράφου τη δεκαετία του '60 δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στην ιδιαίτερη σχέση του με τον νεαρό εραστή του, τον George Dyer. Εκκινώντας από την γνωριμία τους –όταν ο Dyer εισβάλει ως διαρρήκτης στο σπίτι του Bacon και καταλήγει στο κρεβάτι του– και ερμηνώντας κυρίως στις διακυμάνσεις της περιπετειώδους ερωτικής τους σχέσης. Ο σκηνοθέτης μέσα από την εξέλιξη της σχέσης του παρακολουθεί το πώς η καλλιτεχνική δημιουργία λαμβάνει υπόσταση, ενώ παράλληλα εστιάζει στην διαλεκτική σχέση τέχνης και αληθινής ζωής. Κυριαρχία και υποταγή ήταν το δίπολο μέσα στο οποίο κινήθηκαν και οι δύο εραστές. Λιτή στις αφηγηματικές της τεχνικές, η σκηνοθεσία ενδιαφέρεται κυρίως στο να αναπαραστήσει τις δυναμικές μιας ολέθριας σχέσης και τις αντανakλάσεις της στην τέχνη, παρά να αναπαράγει πιστά μια εποχή και το πνεύμα της. Αν και η ταινία δεν παρουσιάζει κανένα πλάνο του ζωγράφου, ο φωτισμός και το στήσιμο των σωμάτων μέσα στο κινηματογραφικό κάδρο είναι μια ευθεία και σαφή αναφορά στους πίνακες του Bacon.

Ο ΑΙΝΣΤΑΙΝ ΤΟΥ ΣΕΞ DER EINSTEIN DES SEX

Σκηνοθεσία: Rosa von Praunheim. Σενάριο: Chris Kraus, Valentin Passoni. Φωτογραφία: Elfi Mikesch. Ηθοποιοί: Kai Schuhmann, Friedel von Wangenheim, Gerd Lukas Storzer, Olaf Drauschke. Διάρκεια: 98'. Εγχρώμη (Γερμανία)

Επικεντρωμένη στο πρόσωπο του γιατρού Magnus Hirschfeld, η ταινία παρουσιάζει μια χαρισματική προσωπικότητα σε μια δύσκολη εποχή, λίγο πριν τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο. Εβραϊκής καταγωγής ο ήρωας υπήρξε μια σημαντική προσωπικότητα: ίδρυσε την πρώτη πολιτική ομάδα ομοφυλόφιλων στην Γερμανία, δημιούργησε, το 1921, το Ινστιτούτο για την Επιστήμη της Σεξουαλικότητας, άσκησε την ιατρική επικεντρώνοντας στις σεξουαλικές ιδιαιτερότητες, παρέχοντας παράλληλα συμβουλευτικές υπηρεσίες (και όχι μόνο). Αυτή στην δραστηριότητα, που αναπτύσσεται στο Βερολίνο του μεσοπολέμου, διέκοψε η άνοδος των Ναζί στην εξουσία. Ο σκηνοθέτης σκιαγραφεί τόσο το πρόσωπο του γιατρού που κέρδισε το παρωνύμιο "Αϊνστάιν του Σεξ", όσο και την ατμόσφαιρα μιας ολόκληρης εποχής. Παράλληλα η σκηνοθεσία αναδεικνύει και άλλα πρόσωπα, περιμετρικά του ήρωα και τυπικά μιας εποχής και της ατμόσφαιρας της: τον νεαρό Αυστριακό βαρόνο που έγινε εραστής του Hirschfeld, Hermann von Teschenberg, τον νεαρό Karl Giese που προσπαθεί να προστατεύσει το Ινστιτούτο από το μένος των Ναζί, τον τραβεστί Dorchen και τέλος τον Adolph Brand έναν δεξιών αποκλίσεων συγγραφέα που υμνεί το σωματικό κάλλος της γερμανικής νεολαίας.

ΟΞΥΓΟΝΟ

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Μιχάλης Ρέππας, Θανάσης Παπαθανασίου. Φωτογραφία: Λευτέρης Παυλόπουλος. Μουσική: Νίκος Κυπουργός. Ηθοποιοί: Νένα Μεντή, Ακύλας Καραζήσης, Μαρία Καβογιάννη, Τζόυς Ευείδη, Αλέξης Γεωργούλης, Αλέξανδρος Αντωνόπουλος. Διάρκεια: 100'. Εγχρώμη (Ελλάδα)

Με φόντο τα ήθη μιας επαρχιακής πόλης αναπτύσσεται η αφήγηση. Στο κέντρο της δραματικής πλοκής βρίσκεται μια οικογένεια: ο πατέρας, αδύναμος να επικοινωνήσει με το περιβάλλον, βρίσκεται καθηλωμένος στην αναπηρική καρέκλα, η μητέρα, ουσιαστική αρχηγός της οικογένειας, προσπαθεί να επιβιώσει συναισθηματικά μέσα σ' ένα σκληρό περιβάλλον, η κόρη παντρεμένη μ' ένα τυχοδιώκτη και ο νεαρός γιος

δихασμένος ανάμεσα στην περιστασιακή σχέση με μια μεγαλύτερη του και τον βασισμένο στο συμφέρον έρωτα του μ' ένα σημαντικό μέλος της κοινωνίας.

Ένα επεισόδιο εκβιασμού, με αφορμή την ομοφυλόφιλη σχέση, συνιστά το σημείο όπου συγκλίνουν όλες οι αφηγηματικές γραμμές. Σ' αυτό το μελόδραμα τα πρόσωπα, άλλα περισσότερο και άλλα λιγότερο, σημαδεύονται από την διαφθορά. Σε κατάσταση προχωρημένης ηθικής σήψης, αντιμετωπίζουν την κάθε ερωτική σχέση ως μια προσπάθεια επιβολής πάνω στον άλλο. Τολμηρή στην απεικόνιση της (για πρώτη φορά έχουμε σε ελληνική mainstream ταινία μια τόσο καθαρή παρουσίαση μιας ομοφυλόφιλης σχέσης) η ταινία είναι βαθύτατα απαισιόδοξη για την ανθρώπινη κατάσταση στην ελληνική επαρχία. Η ταινία βραβεύτηκε με το βραβείο της FIPRESCI στο 44ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

ΜΟΝΟΣ ΜΕΤΑΞΥ

ΕΕΝΩΝ ICH KENN KEINEN ALLEIN UNTER HETEROS

Σκηνοθεσία-Σενάριο-Φωτογραφία: Jochen Hick. Μοντάζ: Florian Köhler. Παραγωγή: Galeria Alaska Productions. Διάρκεια: 97'. Εγχρώμη (Γερμανία)

Μακριά από τα μεγάλα αστικά κέντρα της Δύσης, όπου η ομοφυλοφιλία δεν αντιμετωπίζεται πλέον με απροκάλυπτη εχθρότητα και μισαλλοδοξία, υπάρχουν οι εκτεταμένες αγροτικές περιοχές όπου οι προκαταλήψεις και τα αρνητικά στερεότυπα είναι ακόμα ισχυρά. Ο σκηνοθέτης παρουσιάζει την ζωή τεσσάρων ομοφυλόφιλων, των Hartmut, Richard, Stefan και Uwe που ζουν στην Schwabia, μια περιοχή στην

νοτιοδυτική Γερμανία. Εδώ τα συντηρητικά ήθη, το ειδυλλιακό περιβάλλον και ο αγροτικός τρόπος ζωής συνιστούν ένα πλαίσιο ζωής για τους ομοφυλόφιλους που πολλές φορές γίνεται ασφυκτικό. Ταξίδια στο Βερολίνο, τη Ζυρίχη και την Ταϊλάνδη είναι ευχάριστα διαλείμματα και αναγκαίες όσο και απαραίτητες αλλαγές στο ύψος ζωής. Η δημιουργία του ντοκιμαντέρ απαιτήσε δύο χρόνια προετοιμασίας για να πεισθούν οι πρωταγωνιστές να εμφανισθούν. Οι νοτιοδυτικές περιοχές της Γερμανίας είναι πιο συντηρητικές της χώρας, εκεί όπου οι χριστιανοδημοκράτες κυριαρχούν και η καθολική και προτεσταντική εκκλησία καθόριζαν τα ήθη.

Πριν έξι χρόνια η «Σύμπραξη κατά της Ομοφυλοφοβίας» πήρε μια σημαντική απόφαση: να προσπαθήσει, ώστε η αρνητική στάση κατά της ομοφυλοφιλίας να αποδομηθεί και με τη βοήθεια της «μεγάλης οθόνης». Και φέτος δίνεται στους κατοίκους αυτής της πόλης μια ευκαιρία: να «βιώσουν» εικονικά αισθήματα και κοινωνικές συμπεριφορές, τόσο των ίδιων των ομοφυλόφιλων γυναικών και ανδρών, όσο και του περιβάλλοντός τους. Τώρα έχουμε μια επιπλέον δυνατότητα, μέσα από συνειρμούς να στοχαστούμε για το δικό μας καθημερινό κόσμο, να τον κατανοήσουμε καλύτερα –και να τον αλλάξουμε.

Το Πανόραμα Ομοφυλοφιλικών Ταινιών αποτελεί ήδη μια σημαντική δραστηριότητα που ελπίζουμε ότι ως βασική ιδέα εκφράζει το δικαίωμα του καθενός να βιώνει τα συναισθήματά του και να εξουσιάζει το σώμα του.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 ΜΑΪΟΥ

- 18:00 Αγάπη είναι διάβολος / Love is the devil, του John Maybury, 90'
- 20:00 Επίσημη έναρξη
- 20:30 Μόνος μεταξύ ξένων / Ich kenn keinen-Allein unter Heteros, του Jochen Hick, 100'
- 22:30 Οι περιπέτειες του Φελίξ / Drôle de Félix, των Olivier Ducastel & Jacques Martineau, 95'

ΣΑΒΒΑΤΟ 8 ΜΑΪΟΥ

- 18:00 Συζήτηση ομοφυλοφιλικών ομάδων και κοινού: «Πολιτισμός και ομο/αμφιφυλόφιλοι πολίτες». Εισόδος ελεύθερη για το κοινό
- 19:00 Ο Αϊνστάιν του σεξ / Der Einstein des Sex, του Rosa von Praunheim, 98'
- 21:00 Requiem, του Soren Thomas Jensen, 13'
- Ξαφνικά! / Tan de repente, του Diego Lerman, 90'

- 23:00 Μόνος μεταξύ ξένων / Ich kenn keinen-Allein unter Heteros, του Jochen Hick, 100'

ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΜΑΪΟΥ

- 18:00 Requiem, του Soren Thomas Jensen, 13'
- Ξαφνικά! / Tan de repente, του Diego Lerman, 90'
- 20:00 Το ΚΕΕΛ ενημερώνει
 - «Ομοφυλοφιλία, HIV και Στιγματοποίηση»
 - Ομιλήτης: Παναγιώτης Δαμάσκος, Κοινωνιολόγος-Υπεύθυνος γραφείου Ψυχοκοινωνικής Στήριξης του ΚΕΕΛ Αθηνών
 - Μύθοι και Πραγματικότητες για την HIV νόσο.
- 20:30 Οι περιπέτειες του Φελίξ / Drôle de Félix, των Olivier Ducastel & Jacques Martineau, 95'
- 22:30 Οξυγόνο, των Μιχάλη Ρέππα & Θανάση Παπαθανασίου, 100'

Love is the Devil

Der Einstein der Sex

Οξυγόνο

Ich kenn keinen

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΦΕΛΙΞ DROLE DE FELIX

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Olivier Ducastel, Jacques Martineau. Φωτογραφία: Matthieu Poirot-Delpech. Ηθοποιοί: Sami Bouajila, Patachou, Ariane Ascaride, Pierre-Loup Rajot, Charly Sergue, Maurice Bénichou, Philippe Garziano. Διάρκεια: 95'. Εγχρώμη (Γαλλία)

Ένα μακρύ ταξίδι καταγράφει η ταινία: τις περιπέτειες του Felix, ενός νεαρού Γάλλου αραβικής καταγωγής, από την Διέππη, ένα λιμάνι στην βόρεια Γαλλία προς την Μασσαλία στον νότο. Έχοντας χάσει την δουλειά του, τελείως παρορμητικά, αποφασίζει να αναζητήσει τον χαμένο του πατέρα. Οργανωμένη σε μια σειρά επεισοδίων με χαλαρή σύνδεση μεταξύ τους, η ταινία επικεντρώνεται στις συναντήσεις και στις γνωριμίες του ήρωα κατά την διάρκεια του ταξιδιού. Αυτά τα πρόσωπα που συναντά συνιστούν την νέα (;) του οικογένεια: "Ο μικρός αδελφός μου", "Η γιαγιά μου", "Η αδελφή μου", "Ο εξάδελφος μου" και τέλος "Ο πατέρας μου" είναι οι τίτλοι των επεισοδίων. Σ' αυτή την ταινία δρόμου, όπου ο ήρωας είναι ομοφυλόφιλος, το κέντρο βάρους βρίσκεται κυρίως στο πρόσωπο του κεντρικού ήρωα και τις συναντήσεις που αυτός έχει. Ο Felix είναι φορέας του AIDS αλλά αυτό δεν του απαγορεύει να αναζητά την ζωή και τις μικρές απολαύσεις της. Η ταινία εντέλει παρουσιάζει με χάρη, λεπτότητα και χιούμορ το πορτραίτο ενός νεαρού ομοφυλόφιλου, καθόλου περιθωριοποιημένου καθώς περιπλανιέται στη γαλλική ύπαιθρο. Ο σκηνοθέτης αντιμετωπίζει όλα τα σημαντικά ζητήματα που εγείρονται, κατά την διάρκεια της αφήγησης, με σοβαρότητα και υπευθυνότητα χωρίς ποτέ να αποκλίνει από μια ανάλαφρη οπτική απέναντι στην ζωή. Μια αίσθηση ντοκιμαντέρ διαπερνά τις εικόνες της ταινίας, ενώ τα κωμικά στοιχεία συνυπάρχουν αρμονικά με μια δυνατή δραματική αίσθηση.

ΞΑΦΝΙΚΑ! / TAN DE REPENTE

Σκηνοθεσία: Diego Lerman. Σενάριο: Diego Lerman, βασισμένο στο μυθιστόρημα της César Aira *La prueba*. Φωτογραφία: Luciano Zito, Diego del Piano. Ηθοποιοί: Tatiana Saphir, Carla Crespo, Veronica Hassan, Beatriz Thibaudin, Maria Merlino, Marcos Ferrante, Ana Maria Martinez. Διάρκεια: 90'. Ασπρόμαυρη (Αργεντινή)

Το *Ξαφνικά!* είναι μια ασπρόμαυρη ταινία δρόμου, όπου η περιπλάνηση, η αναζήτηση σεξουαλικής ταυτότητας, η συναισθηματική προσέγγιση, η πολυχρωμία των αισθημάτων και μια ιδιαίτερη αίσθηση χιούμορ βρίσκονται στο κέντρο. Η Μάρσια, μια παχουλή, άτολη και μοναχική κοπέλα, ζει Μπουένος Άιρες μια

Drôle de Felix

Tan de repente

ανιαρή ζωή. Ξαφνικά μια μέρα η καθημερινότητα της ανατρέπεται: Δύο κοπέλες, η Μάο και η Λένιν, την κάνουν να αισθανθεί αμηχανία καθώς της προτείνουν να κάνουν έρωτα. Αμφίθυμη και σε συναισθηματική σύγχυση η Μάρσια αισθάνεται μια παράξενη έλξη γι' αυτό το ιδιαίτερο ζευγάρι. Η Μάο και η Λένιν απαγάγουν την Μάρσια και ξεκινούν μια περιπλάνηση στην ενδοχώρα της Αργεντινής. Σημείο κατάληξης είναι η πόλη Rosario και το σπίτι της θείας της Λένιν: εκεί θα συναντήσουν τον Φελίπε και την Ντέλια. Το ταξίδι γίνεται η αφορμή να έρθουν οι τρεις κοπέλες κοντά και οι συναισθηματικές συγκρούσεις και η δυσπιστία γρήγορα θα αντικατασταθούν από την αλήθεια και την θερμότητα των αισθημάτων, την τρυφερότητα και μια παράδοση συμπάθειας.

Η δραματική πλοκή επικεντρώνεται σε πρόσωπα διαφορετικά, στα συναισθήματά τους και στις πλήρεις αντιθέσεων σχέσεις τους. Η ατελείωτη και γεμάτη απρόοπτα περιπέτεια της ζωής, η αναζήτηση ταυτότητας, η απόρριψη της υποκρισίας και της συμβατικότητας και τέλος η αλλαγή στις αντιλήψεις ζωής αποτελούν το κεντρικό θέμα. Ο σκηνοθέτης Diego Lerman, δημιουργεί μια ταινία που βρίσκεται στην ίδια γραμμή με τις ταινίες του Wim Wenders ή Jim Jarmusch: "Η επιθυμία μου ήταν να αφηγηθώ μια ιστορία στην οποία πολλά γεγονότα συμβαίνουν, με χαρακτήρες που έχουν σάρκα και αίμα, μια ιστορία μοναξιάς, με συναντήσεις, και πάνω απ' όλα αντιθέσεις". Βραβεία:

Φεστιβάλ Μπουένος Άιρες 2002 (Βραβείο Κοινού, Ειδικό Βραβείο επιτροπής), Φεστιβάλ Λοκάρνο 2002 (Silver Leopard, Ειδική Μνεία της επιτροπής για το σύνολο των ηθοποιών), Φεστιβάλ Λατινοαμερικάνικου Κιν/φου Μπαρίτζ 2002 (Βραβείο καλύτερης ηθοποιού στην Beatriz Thibaudin), Viennale 2002 (Βραβείο FIPRESCI), Φεστιβάλ Κιν/φου Αβάνα 2002 (Καλύτερης ταινίας, Βραβείο ερμηνείας για το σύνολο των ηθοποιών).

REQUIEM

Σκηνοθεσία: Soren Thomas Jensen. Σενάριο: Trine Ambrosius Svenstrup & Soren Thomas Jensen. Φωτογραφία: Simon Booth. Ηθοποιοί: Simon Noiers, Steffen Nielsen, Didde Juul, Carl Högström. Διάρκεια: 13'. Εγχρώμη (Δανία)

Όταν ο Άντερς έχει μια τυχαία συνάντηση με τον παλιό του φίλο τον Μάρκου, η νύχτα οδηγεί σε μια περιπέτεια. Μετά από αυτή τη βραδιά ο Άντερς διακατέχεται από απόγνωση, φόβο και τρέλα...

Παντού υπάρχει ένας Μύθος!

ΧΟΡΗΓΟΣ 4400

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr

Dreamcatcher OST

(James Newton Howard)

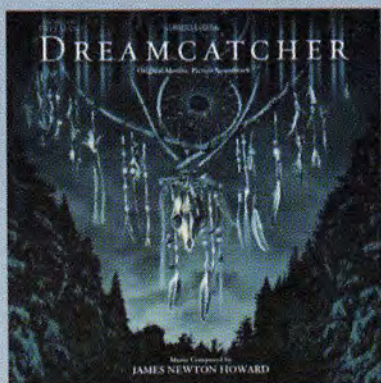
Ομολογώ πως όταν είδα την ταινία, απογοητεύτηκα τόσο από αυτό που έβλεπα ώστε δεν πρόσεξα καθόλου τη μουσική της. Πρόσφατα ήρθε στα χέρια μου το soundtrack του

Dreamcatcher, και είπα να το ακούσω (και μαζί με την ταινία, και χωριστά) και να δω αν βγει κάτι καλό.

Ατυχία...

Η μουσική υπόκρουση (που περίμενα να ακούσω) μιας ταινίας αυτού του είδους θα ήταν «υπόγεια» σε σκηνές σασπένς και ορχηστρική, ογκώδης και καταγιστική σε σκηνές δράσης. Δυστυχώς, όμως, ο κύριος Howard είχε διαφορετική άποψη. Υποβλητική μουσική με χαμηλά μπάσα συνεχώς, όπως είναι της μόδας τελευταία στις ταινίες τρόμου, με μικρά ξεσπάσματα που και που, παρά το μέγεθος της ορχήστρας που χρησιμοποιήθηκε και της πληθώρας των ειδικών ηλεκτρονικών και χορδιακών εφέ. Κάπου κάπου εμφανίζονται και τα πνευστά, τα οποία προσπαθούν να φανούν επιθετικά και άγρια, τελικά όμως θυμίζουν pop ορχήστρα με παραμόρφωση στα μικρόφωνα. Η χρήση των ηλεκτρονικών samples είναι σε κάποια σημεία ενδιαφέρουσα (όταν είναι υποτονικά), αλλά μάλλον του ξέφυγαν από τον έλεγχο σε κάποια σημεία και αντί να δημιουργούν την κατάλληλη αίσθηση σε αποπροσανατολίζουν. Το μοναδικό (ίσως) σημείο της ταινίας που δένει η αφήγηση με τη μουσική είναι η σκηνή στην οποία ο Χένρι επιστρέφει στην καλύβα από την αποδίκη και βλέπει τα αίματα.

Άρα: Το σιντί από μόνο του, δεν ακούγεται με τίποτα. Είναι άδειο, επίπεδο και αδιάφορο (αντίθετα, ας πούμε, με ορχηστρικά soundtracks ταινιών όπως *Ο τελευταίος των Μοϊκανών*, ή, ακόμα, και το *Ψάχνοντας τον Νέμο*). Παράλληλα με την ταινία, είναι σε γενικές, μα πολύ γενικές γραμμές, υποφερτό. Ξεχάστε το...

cine music

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΛΑΤΣΗΣ (info@ehung.gr)

IT'S ALL ABOUT LOVE

Υπάρχει ζωή στο δανέζικο σινεμά μετά το «Δόγμα 95»; Ο 31χρονος Κρίστοφερ Μπόε θα μπορούσε να είναι μια απάντηση. Με σπουδές κινηματογράφου στο Εθνικό Ινστιτούτο Κινηματογραφίας της Δανίας και στην Αμερική, αρθρογράφος στο φιλελεύθερων απόψεων δανέζικο πολιτικό περιοδικό «Libertas», λάτρης του Γκοντάρ και ιδρυτής της κινηματογραφικής κολεκτίβας «Hr. Boe & Co» που υπογράφει τις ταινίες του, ο νεαρός σκηνοθέτης κατάφερε με την πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του να ταραξεί τα νερά στην Εβδομάδα Κριτικής του Φεστιβάλ των Κανών.

Η Αναπαράσταση (Reconstruction)

—μια ερωτική ιστορία με φόντο τη σημερινή Κοπεγχάγη— κέρδισε τη «Χρυσή Κάμερα» καλύτερης ταινίας πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη ενώ πολλοί έσπευσαν να τον ανακηρύξουν «τον πιο αυθεντικό Δανό σκηνοθέτη, με όρους οπτικούς, από την εποχή του Τρίερ». Πρόσφατα, μας μίλησε για την προσωπική του φιλοσοφία ως δημιουργός, την αγάπη, το σινεμά αλλά και για τα δύο επόμενα φιλμικά του πρότζεκτ.

Η Αναπαράσταση όπως και η προηγούμενη μικρού μήκους ταινία σας *Anxiety* ασχολούνται με την «τρέλα της αγάπης». Είναι ένα θέμα που αγαπάτε ιδιαίτερα ως σκηνοθέτης; Υπάρχουν άλλες θεματικές περιοχές που θα θέλατε να εξερευνήσετε στο μέλλον;

Είναι ένα δυνατό θέμα. Είναι επίσης ένα θέμα που έπρεπε να κάνω πριν μεγαλώσω πολύ! Αλλά, τι είναι η αγάπη; Πολύ εύκολα μπορεί να πει κανείς πως είναι επιθυμία, σύγχυση, ψευδαίσθηση και ηδονοβλεψία - μήπως αυτή δεν είναι η φόρμουλα του κινηματογράφου; - αλλά ναι, έχω τελειώσει με την «τρέλα της αγάπης» για την ώρα.

Τι είναι η Αναπαράσταση; Μια ιστορία αγάπης, ένα ψυχολογικό δράμα, ένας προσωπικός στοχασμός πάνω στη διαδικασία του κινηματογράφου; Η μήπως δεν σκεφτήκατε ποτέ το θέμα του κινηματογραφικού είδους;

Είναι μια διακήρυξη αγάπης! Αλλά για πολλά πράγματα: τις όμορφες γυναίκες, την Κοπεγχάγη και τον Κινηματογράφο. Λατρεύω τα κινηματογραφικά είδη - αλλά ο καθένας θα πρέπει να έχει το σεβασμό να σκεφτεί ξανά πάνω σε αυτά με τους δικούς του όρους. Η Αναπαράσταση είναι μια ερωτική ταινία ενώ την ίδια στιγμή είναι μια αντανάκλαση μιας νέας παρουσίασης της αγάπης στον κινηματογράφο.

Τι σημασία πρέπει να αποδώσουμε στο γεγονός πως οι χαρακτήρες της Σιμόν και της Αίμε ερμηνεύονται από την ίδια ηθοποιό; Είναι, για παράδειγμα, η Αίμε μια φαντασίωση στο μυαλό του Αλεξ, που αντιπροσωπεύει μια ρομαντική εικόνα της Σιμόν; Δεν θα σας απαντήσω! Αλλά το γεγονός πως η ίδια ηθοποιός υποδύεται και τους δύο ρόλους πιστοποιεί πως πρόκειται για μια αντανάκλαση των συναισθημάτων, επιθυμιών και αναγκών που συνεπάγεται η λέξη «αγάπη».

Σε μια σκηνή της ταινίας, ο χαρακτήρας του συγγραφέα Ογκοστ, δίνοντας μια συνέντευξη θέτει το ζήτημα της διαφορετικής προσέγγισης που έχουν οι άνδρες και οι

Christoffer BOE

NIKOLAJ LE KAAS
MARIA BONNEVE
RECONSTRUCTION
FOR FROM THE DANCE & CO.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

γυναίκες για την αγάπη. Εσείς, προσωπικά πώς σχετίζεστε με αυτές τις προσεγγίσεις; Κάνοντας την Αναπαράσταση.

Στις περισσότερες ταινίες για την αγάπη, στο τέλος μας δίνεται μια λογική αιτία για την ταραχή που βίωσαν οι χαρακτήρες από τον έρωτα, ή τους βλέπουμε να φθάνουν σε μια κατανόηση όσων υπέφεραν στο όνομα της αγάπης. Στην ταινία σας, οι χαρακτήρες μένουν μόνοι με γυμνά τα αισθήματά τους και μέχρι το τέλος κολυμπάνε μέσα στις αβεβαιότητες τους.

Πιστεύετε πως αυτή είναι η αληθινή φύση της αγάπης;

Πιστεύω πως η αγάπη είναι μια επικίνδυνη ψευδαίσθηση χωρίς την οποία δεν μπορούμε να ζήσουμε. Έχει πολλά πρόσωπα και χρήσεις. Προσπάθησα να αιχμαλωτίσω λίγη από την πολυπλοκότητα και την ομορφιά αυτού του συναισθήματος, κατανοώντας πως οποιαδήποτε αντιπροσώπευση θα είναι πολύ κατώτερη της αληθινής κατάστασης.

«Θυμηθείτε, είναι μια ταινία. Είναι όλη μια κατασκευή. Αλλά ακόμα κι έτσι, πονάει». Γιατί διαλέξατε να απευθυνθείτε στους θεατές με αυτή τη συγκεκριμένη δήλωση από το ξεκίνημα της ταινίας;

Για πολλούς λόγους. Μερικοί είναι οι εξής: Μου αρέσει να παίζω το παιχνίδι με ευθύτητα. Μου αρέσει η μυθοπλασία να έχει αυτοσυνείδηση. Κι επειδή χρειαζόμαστε συνείδηση και ενόραση για να φτάσουμε σε ένα καινούριο μέρος όπου τα πράγματα αποκτούν ξανά νόημα.

Κρίνοντας από τους τίτλους της μικρού μήκους τριλογίας σας - *Ερμηνή, Παρθενία, Ανησυχία*, κι επίσης από την Αναπαράσταση, φαίνεται πως έχετε μία εκτίμηση για δυνατές και ισχυρές λέξεις. Είναι οι λέξεις σημαντικές για σας ως σεναριογράφος; Ναι, ειδικά οι τίτλοι ταινιών. Για όλες αυτές τις τέσσερις ταινίες, ο τίτλος ήρθε σχεδόν πριν γραφτεί το σενάριο. Ήταν ένα φως που με οδηγούσε μέσα στο σκοτάδι του να βρω τις σωστές σκηνές και λέξεις.

Ο Μόγκεν Ρούκοβ (σεναριογράφος της *Οικογενειακής Γιορτής* και του *Ολα για την Αγάπη* του Τόμας Βίντερπεργκ) θεωρείται ένας από τους μεγαλύτερους μέντορες του Δανέζικου Σινεμά. **Πώς ήταν η συνεργασία σας μαζί του στην ανάπτυξη του σεναρίου της ταινίας;**

Ο Μόγκενς ήταν δάσκαλος μου στη σχολή κινηματογράφου. Υπήρξε ο μοναδικός μου μέντορας που είναι ακόμα εν ζωή (ή που έχω συναντήσει προσωπικά)! Πήγαينا στο διαμέρισμά του, καθόμασταν στην κουζίνα, έκανε καφέ και καπνίζαμε. Μετά με ανάγκαζε να διηγηθώ την ιστορία. Το να τοποθετείς μια ιστορία όπως αυτή (που με πολλούς τρόπους είναι μια ιστορία εικόνων) σε προφορικά λόγια, με βοήθησε να επικεντρώσω στην ιστορία. Μετά μιλούσαμε και πήγαينا και την ξανάγραφα. Ήταν μια μεγάλη βοήθεια – αλλά ακόμα δεν γνωρίζω αν διάβασε ποτέ το σενάριο!

Τι θα λέγατε για την οπτική προσέγγιση του υλικού σας; Υπήρξαν κάποιες αναφορές στη δημιουργία των κάδρων σας;

Πολλές! Αλλά ειδικά ο Γάλλος φωτογράφος Jacques – Henri Lartigue ήταν μια σπουδαία έμπνευση από τη στιγμή που έγραφα την ιστορία. Οι φωτογραφίες του με την ομορφιά και τον ενθουσιασμό τους για τη ζωή ήταν μια μεγάλη βοήθεια.

Στην ταινία υπάρχει μια εξαιρετική μίξη κλασικής, ηλεκτρονικής και τζαζ μουσικής. Πόσο σημαντική είναι η μουσική για σας ως σκηνοθέτης;

Έχω ανάμεικτα συναισθήματα! Λατρεύω τη μουσική αλλά μισώ την κινηματογραφική μουσική. Ήθελα να κάνω κάτι που θα ήταν μη κινηματογραφικό με την παραδοσιακή χολιγουντιανή συνταγή – αλλά μετά ήθελα να είναι κάτι με συναίσθημα και ατμόσφαιρα. Ο Thomas Knak που έκανε το μεγαλύτερο μέρος της μουσικής με βοήθησε πολύ, με την έννοια ότι δεν δημιούργησε ποτέ μουσική για μια συγκεκριμένη σκηνή. Θα έκανε κάτι βγαλμένο από το πρωτογενές υλικό που φτιάξαμε με ένα κλασικό κουαρτέτο και μετά θα κόβαμε ξανά πάνω στη μουσική του για να ταιριάζει με τις ανάγκες μας.

Το μεγαλύτερο μέρος της κριτικής της ταινίας συγκεντρώνεται στην κουλ αισθητική της, το στυλιζαρισμένο της λουκ και την λατρεία σας για το «τέλειο κάδρο». Συμφωνείτε με αυτή την κριτική προσέγγιση της ταινίας σας; Είναι η αισθητική η βασική σας έγνοια όταν αφηγείστε μια ιστορία;

Όχι. Νομίζω πως μια ταινία θα πρέπει να λέει την ιστορία της μέσα από ένα οπτικό στυλ. Αλλά πριν από όλα θα πρέπει να υπάρχει μια ιστορία. Αλλιώς έχει ένα μουσικό βίντεο. Δεν κάνω μουσικά βίντεο – τουλάχιστον προσπαθώ σκληρά να μην κάνω!

Έχετε ήδη συνεργαστεί με τον Nikolaj Lie Kaas και την Maria Bonnevie στο μικρού μήκους φιλμ *Anxiety*. Ποιος ήταν ο κύριος λόγος που τους ταιριάξατε και πάλι ως ζευγάρι στην *Αναπαράσταση*;

Έγραφα την ταινία για αυτούς. Χωρίς την συμμετοχή τους δε θα είχα κάνει την ταινία.

«Ο Όρσον Ουέλς είναι ο Σαίξπηρ του κινηματογράφου. Ειδικά ως πρωτοεμφανιζόμενοι σκηνοθέτες, όλοι προσπαθούμε να τον ξεπεράσουμε και όλοι αποτυγχάνουμε»

Πώς προέκυψε η ιδέα να χρησιμοποιήσετε δορυφορικές εικόνες για να δηλώσετε τον τόπο και τον χρόνο των συναντήσεων των πρωταγωνιστών σας; Μου φάνηκε κατάλληλο για μια ταινία που προσπαθεί να δώσει μια δυνατή αίσθηση του τόπου ενώ την ίδια στιγμή να αντανakλά πάνω στον έλεγχο και τη χειραγώγηση.

Ντέιβιντ Λυντς, Κάφκα,

Φρανκ Κάπρα, Λούις Κάρολ, το νουάρ, ο Ορφέας και η Ευριδίκη ήταν μερικές από της πηγές έμπνευσης που κάποιοι κριτικοί εντόπισαν στην ταινία. Είχατε κάποια από αυτές στο μυαλό σας όταν κάνατε την ταινία;

Πραγματικά, όχι. Όπως ανέφερα και πριν, η ταινία είναι μια διακήρυξη της αγάπης στο σινεμά. Έτσι λοιπόν φτιάχτηκε με αγάπη στην καρδιά μας για τους ήρωες του σινεμά όπως ο Γκοντάρ, ο Καράξ, ο Ταρκόφσκι – αλλά προσπάθησα σκληρά να κάνω μια ελεύθερη από αναφορές ταινία. Η εποχή της κινηματογραφοφιλίας έχει τελειώσει!

Μπορείτε να ονομάσετε δημιουργούς ή ταινίες που σας επηρέασαν ώστε να αποφασίσετε να γίνετε σκηνοθέτης;

Ο Λεό Καράξ είχε μια τεράστια επίδραση πάνω μου. Αλλά ήδη ήξερα τότε πως θα έκανα ταινίες. Ο Όρσον Ουέλς είναι ο Σαίξπηρ του κινηματογράφου. Ειδικά ως πρωτοεμφανιζόμενοι σκηνοθέτες, όλοι προσπαθούμε να τον ξεπεράσουμε και όλοι αποτυγχάνουμε.

Αναρωτιέμαι ποια είναι η αγαπημένη σας ταινία όλων των εποχών για την αγάπη και το πάθος.

Η *Περιφρόνηση* του Γκοντάρ.

Κάποιοι κριτικοί σας αποκάλεσαν «τον πιο αυθεντικό Δανό σκηνοθέτη με όρους οπτικούς από την εποχή του Τρίερ». Πώς αντιδράτε σε αυτή την σύγκριση και ποια είναι η άποψη σας για τον Τρίερ;

Ο Τρίερ είναι ένας από τους μεγαλύτερους εν ζωή σκηνοθέτες. Κολακεύομαι. Αλλά πιστεύω πως έχουμε πολύ λίγα κοινά!

Είναι το δανέζικο σινεμά ακόμα το Βασίλειο του «Δόγματος 95» ή υπάρχουν νέες διαστάσεις που έχουν προστεθεί στην εθνική κινηματογραφία;

Δεν είμαι ειδικός στο δανέζικο σινεμά. Δεν είμαι επίσης και μεγάλος οπαδός του! Μου αρέσει ο Τρίερ, όπως ανέφερα πριν, και ο Ντράγιερ, και αυτά συνοψίζουν λίγο πολύ τα πάντα για μένα.

Μπορείτε να μας πείτε για το επόμενο σχέδιο σας;

Διαβάσαμε ότι έχει τίτλο *The Prediction*.

Το *Prediction* έχει σχεδόν ολοκληρωθεί. Είναι ένα θρίλερ σε αργή κίνηση. Αναφέρεται σε έναν άνδρα που πρόκειται να πεθάνει σε 4 μέρες εκτός κι αν βρει τον φίλο του Νοέλ. Ταξιδεύει μέσα από την Κοπεγχάγη, τη Στοκχόλμη, το Παρίσι και τη Βαρσοβία σε έναν απελπισμένο αγώνα κόντρα στο χρόνο για να τον βρει. Η επόμενη ταινία μου θα λέγεται *Allegro* και είναι μια επιστημονική φαντασία (από τα χρόνια του Μελιές!) που διαδραματίζεται στην Κοπεγχάγη! 🐞

Από τα τέλη της δεκαετίας του '50 μέχρι τις αρχές του '70, ο ιταλικός κινηματογράφος ζει μια παρατεταμένη δημιουργική άνοιξη, με κορυφαία της στιγμή τη δεκαετία του '60, όπου γίνεται μια παγκόσμια κινηματογραφική δύναμη: ίσως, σε καμιά άλλη χώρα του κόσμου δεν συγκεντρώθηκαν τόσο πολλοί και σπουδαίοι δημιουργοί, δίνοντας μάλιστα την συγκεκριμένη χρονική περίοδο κινηματογραφικά έργα τέχνης —με τεράστια επιδραστική δύναμη στους μεταγενέστερους— και που δικαιούνται επαξίως τον τίτλο του αριστουργήματος. Στο μικρό αυτό αφιέρωμα, δεν αποδεικνύεται μονάχα η διαχρονική αξία των ταινιών που επιλέξαμε —όλες αναπαλαιωμένες και σε καινούριες κόπιες— αλλά αναδεικνύεται και μια ολόκληρη εποχή, όπου η τέχνη του κινηματογράφου μπορούσε να συγκινεί, να διασκεδάζει και να ψυχαγωγεί, τιμώντας την ακριβή σημασία του όρου: αγωγή της ψυχής.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 14 ΜΑΪΟΥ

21:00 Οι Βιτελλόνοι / I Vitelloni, του Federico Fellini, 1953, 103'
23:00 Μάμα Ρόμα / Mamma Roma, του Pier Paolo Pasolini, 1962, 114'

ΣΑΒΒΑΤΟ 15 ΜΑΪΟΥ

21:00 8 1/2, Οκτώμιση / Otto e mezzo, του Federico Fellini, 1963, 140'
23:00 Κόκκινη έρημος / Il deserto rosso, του Michelangelo Antonioni, 1964, 120'

ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΜΑΪΟΥ

21:00 Θαύμα στο Μιλάνο / Miracolo a Milano, του Vittorio De Sica, 1951, 100'
23:00 Η νύχτα / La notte, του Michelangelo Antonioni, 1961, 122'

ΔΕΥΤΕΡΑ 17 ΜΑΪΟΥ

21:00 Λούντβιχ, το λυκόφως των Θεών / Ludwig, του Luchino Visconti, 1973, 245'

ΤΡΙΤΗ 18 ΜΑΪΟΥ

21:00 Κόκκινη έρημος / Il deserto rosso, του Michelangelo Antonioni, 1964, 120'
23:00 8 1/2, Οκτώμιση / Otto e mezzo, του Federico Fellini, 1963, 140'

ΤΕΤΑΡΤΗ 19 ΜΑΪΟΥ

21:00 Μάμα Ρόμα / Mamma Roma, του Pier Paolo Pasolini, 1962, 114'
23:00 Οι Βιτελλόνοι / I Vitelloni, του Federico Fellini, 1953, 103'

ΠΕΜΠΤΗ 20 ΜΑΪΟΥ

21:00 Η νύχτα / La notte, του Michelangelo Antonioni, 1961, 122'
23:00 Θαύμα στο Μιλάνο / Miracolo a Milano, του Vittorio De Sica, 1951, 100'

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

14-20 ΜΑΪΟΥ 2004, ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

ΘΑΥΜΑ ΣΤΟ ΜΙΛΑΝΟ MIRACOLO A MILANO

Σκηνοθεσία: Βιτόριο Ντε Σίκα. Σενάριο: Τσέζαρε Τζαβατίνι, Βιτόριο Ντε Σίκα. Φωτογραφία: Γκ. Αλντο. Ηθοποιοί: Ερα Γκραμάτικα, Φραντσέσκο Γκολισάνο, Μπρουνέλα Μπόβο, Πάολο Στόπα. Διάρκεια: 100'. Ιταλία, 1951

“Το Θαύμα στο Μιλάνο είναι η πιο συζητημένη μου ταινία: δεν άρεσε σε αγαπημένους μου φίλους, αλλά άρεσε σε συναδέλφους που εκτιμώ βαθύτατα, όπως ο Ζαν Ρενονάρ. Είναι μια ταινία που δημιούργησε κάθε λογής αντιδράσεις, ο καθένας την είδε και την ένιωσε με τον τρόπο του”

Βιτόριο Ντε Σίκα

Η γριά Λολότα μεγαλώνει ένα παιδί που το 'χε βρει νεογνό κάτω από ένα λάχανο. Μετά το θάνατό της, ο Τοτό οδηγείται σ' ένα ορφανοτροφείο, απ' όπου βγαίνει μετά από πολλά χρόνια, για να καταλήξει φιλοξενούμενος ενός περιπλανώμενου άστεγου σε μια παραγκούπολη, στην περιφέρεια του Μιλάνου. Με τη μεγάλη του καλοσύνη και αθωότητα ο Τοτό κερδίζει τη συμπάθεια των φτωχών και τους πείθει να προσπαθήσουν να βελτιώσουν την κατάστασή τους. Η δραστηριότητα των αθλίων, που αρχίζουν να αντιλαμβάνονται την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, μετατρέπει τη μίζερη παραγκούπολη σε αξιοπρεπή κοινότητα. Μια μέρα, ενώ σκάβουν, πετάγεται απ' τη γη ένας πίδακας πετρελαίου. Ο πλούτος και η ευμάρεια που θα μπορούσαν να προκύψουν για όλους, απειλούνται από τον πλούσιο Μόμπι, που έχει ειδοποιηθεί από τον κακό Ράπι και προσπαθεί με κάθε τρόπο να τους διώξει από τη γη τους. Για να βοηθήσει τον Τοτό και τους φίλους του, η Λολότα χαρίζει στο νεαρό ένα θαυματουργό περιστέρι που έκλεψε από τους αγγέλους...

ΟΙ ΒΙΤΕΛΟΝΟΙ I VITELLONI

Σκηνοθεσία: Φεντερίκο Φελίνι. Σενάριο: Φεντερίκο Φελίνι, Ενιο Φλαϊάνο βασισμένο σε μια ιδέα του Τούλιο Πινέλι. Φωτογραφία: Οτέλο Μαρτέλι, Λουτσιάνο Τρασάτι, Κάρλο Καρλίνι. Ηθοποιοί: Φράνκο Ιντερλέγκι, Αλμπέρτο Σόρντι, Φράνκο Φαρμπρίτσι, Λεοπόλντο Τριέστε. Διάρκεια: 103'. Ιταλία-Γαλλία, 1953.

“Αναβάλλαμε το γύρισμα του La strada κι έπρεπε να κάνω κάτι, κι έτσι μπήκα στον πειρασμό να σκαρώσω μια ακόμα φάρσα σε μερικούς παλιούς μου φίλους, που είχα εγκαταλείψει χρόνια πριν, στην πόλη που γεννήθηκα. Μια κοντρή πλάκα. Άρχισα να διηγούμαι ότι θυμόμουν από τις περιπέτειές τους, τις ελπίδες τους, τις εμμονές τους και τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο περνούσαν τον καιρό τους”

Φεντερίκο Φελίνι

Είμαστε στο τέλος του καλοκαιριού, σε μια μικρή επαρχιακή πόλη. Ο Ρικάρντο τα καταφέρνει επιτέλους να κάνει το ντεμπούτο του, ως τραγουδιστής σε μια γιορτή, αλλά μια ξαφνική μπόρα τα χαλά όλα. Η Σάντρα, αδελφή του Μοράλντο, μένει έγκυος, θα παντρευτεί τον Φάουστο κι έτσι αρχίζουν οι προετοιμασίες του γάμου. Φθάνει ο χειμώνας και μαζί η ρουτίνα και η μονοτονία της καθημερινής ζωής της

επαρχίας. Οι Βιτελόνοι, κακομαθημένοι και άεργοι, που συντηρούνται από τις οικογένειές τους, σκοτώνουν τον χρόνο τους στα μπαρ, σκαρώνοντας παιδιαστικά αστεία. Ο Αλμπέρτο, αιώνιος πλακατζής, ο Λεοπόλντο ονειρεύεται λογοτεχνικές δόξες, ο Ρικάρντο τερπέλεις και απαθής και ο Μοράλντο ο πιο νέος, θέλει να φύγει για την πρωτεύουσα. Επιστρέφει ο Φάουστο από το γαμήλιο ταξίδι και θα πρέπει να δουλέψει σαν υπάλληλος. Όταν η Σάντρα ανακαλύπτει ότι φλερτάρει με τη σύζυγο του αφεντικού, φεύγει από το σπίτι μαζί με το μωρό τους. Όλοι οι φίλοι την ψάχνουν, αλλά αυτή έχει καταφύγει στο σπίτι του πεθερού, ο οποίος θα τιμωρήσει τον άσωτο υιό. Οι Βιτελόνοι ξαναρχίζουν τη συνηθισμένη τους ζωή. Ο μόνος που θα δραπετεύσει, πηγαίνοντας στην πρωτεύουσα είναι ο Μοράλντο...

Η ΝΥΧΤΑ LA NOTTE

Σκηνοθεσία: Μικελάντζελο Αντονιόνι. Σενάριο: Μικελάντζελο Αντονιόνι, Ενιο Φλαγιάνο, Τονίνο Γκουέρα. Φωτογραφία: Τζάνι ντι Βενάντισο. Ηθοποιοί: Ζαν Μορό, Μαρτσέλο Μαστρογιάνι, Μόνικα Βίτι. Διάρκεια: 122'. Ιταλία, 1960.

“Όσο δούλενα το θέμα το έγδνα και από στοιχεία: όλα τα άλλα πρόσωπα σχεδόν εξαφανίστηκαν, έμειναν μόνο τα δύο κεντρικά. Αφαίρεσα ακόμη κι απ' την πλοκή για ν' αφήσω την ιστορία να διαγράψει την εσωτερική πορεία της”

Μικελάντζελο Αντονιόνι

Μιλάνο, μια ζεστή μέρα, αργά το πρωί του Σαββάτου. Ο Τζιοβάνι και η γυναίκα του η Λίντια επισκέπτονται, σε μια κλινική, το φίλο τους Τομάσο που πεθαίνει. Μιλούν για το καινούριο βιβλίο του Τζιοβάνι που μόλις εκδόθηκε και ο Τομάσο έχει παραγγείλει σαμπάνια για να πουν. Μετά από λίγο η Λίντια αποχωρεί και περιμένει τον άντρα της έξω από την κλινική. Ο Τζιοβάνι βγαίνοντας στο διάδρομο δέχεται μια απρόοπτη ερωτική «επίθεση» από μια νεαρή ασθενή, που την εξιστορεί μετά στη γυναίκα του κι αυτή αντιδράει σαν να φταίει ο ίδιος. Πηγαίνουν μαζί σ' ένα κοκτέιλ πάρτι που γίνεται προς τιμήν του Τζιοβάνι και του βιβλίου του, απ' όπου η Λίντια το σκάει κι αρχίζει να περιφέρεται άσκοπα στους πολυσύχναστους δρόμους και σε κάποιες απόμερες συνοικίες της πόλης ή σαν κάτι ν' αναζητάει. Αργότερα, όταν αρχίζει και σουρουπώνει, τηλεφωνεί στον Τζιοβάνι να έρθει να την πάρει από κάποιο μέρος που κάποτε είχαν ζήσει όμορφες στιγμές μαζί. Όταν επιστρέφουν στο σπίτι, η Λίντια μάταια

προσπαθεί να του τραβήξει την προσοχή, καθώς βγαίνει γυμνή από τη μπανιέρα και μετά που εμφανίζεται μ' ένα καινούριο φόρεμα. Του προτείνει να βγουν κάπου έξω μόνοι μαζί, κάτι που δεν κάνουν συνήθως εδώ και καιρό, και πηγαίνουν σ' ένα καμπαρέ, όπου ο Τζιοβάνι παρακολουθεί αμίλητος το σόου μιας εξωτικής χορεύτριας και η Λίντια τον «παρενοχλεί» μιλώντας για τον εαυτό της. Αποφασίζουν να πάνε σ' ένα ολονύχτιο πάρτι στη βίλα ενός εκατομμυριούχου βιομήχανου, που ο Τζιοβάνι είναι προσκεκλημένος. Εκεί αρχίζουν να περιφέρονται χωριστά, σκοτώνοντας την ώρα τους σε ανούσιες κουβέντες και γνωριμίες, ώσπου η Λίντια προτείνει στον άντρα της να γνωρίσει μια όμορφη κοπέλα που έχει απομονωθεί στο εσωτερικό του σπιτιού και διαβάζει τους «Υπνοβάτες». Έτσι ο Τζιοβάνι θα συναντήσει τη Βαλεντίνα, θα φλερτάρει μαζί της, θα τη χάσει κάποια στιγμή και θα την αναζητήσει με αγωνία κι όταν θα επιμείνει ερωτικά,

I Vitelloni

Miracolo a Milano

La notte

Mamma Roma

εκείνη θα του πει ότι αυτό που ψάχνει είναι «μια νέα γυναίκα για ν' αρχίσει πάλι τη ζωή του από την αρχή». Και η «νύχτα» αυτή θα τελειώσει με τη Λίντια και τον Τζιοβάνι μόνους το χάραμα μιας καινούριας μέρας στο απέραντο κτήμα της βίλας, να ξαναβρίσκουν ο ένας τον άλλον και κάτι από τον παλιό τους μεγάλο έρωτα που είχαν ξεχάσει.

MAMA ROMA MAMMA ROMA

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Πιέρ Πάολο Παζολίνι. Φωτογραφία: Τονίνο Ντέλλι Κόλλι. Ηθοποιοί: Άννα Μανιάνι, Φράνκο Τσίτι, Εττόρε Γκαρόφολο. Διάρκεια: 110'. Ιταλία, 1962.

«Στο Μάμα Ρόμα προσπάθησα να εκφράσω τις βλέψεις των λαϊκών στρωμάτων να φτάσουν στο επίπεδο των μικροαστών. Δεν είχα συνειδητοποιήσει πως δεν θα μπορούσα ποτέ να μιλήσω για τον μικροαστικό κόσμο με τρόπο σαφή και ειλικρινή, απ' τη στιγμή που ανήκω σ' αυτόν»

Πιέρ Πάολο Παζολίνι

Η Μαμά Ρόμα, μια πόρνη, επιθυμεί ν' αρχίσει μια νέα ζωή, όταν ο μαστρώπός-φίλος της παντρεύεται και την αφήνει. Παίρνει το γιο της Εττόρε, που δεν γνωρίζει τίποτα για το επάγγελμά της και μετακομίζει σε μια μικροαστική συνοικία, όπου γίνεται πλανόδιος έμπορος. Μοναδικός σκοπός της ζωής της είναι το πολυαγαπημένο της αγόρι, στο οποίο θέλει να εξασφαλίσει ένα λαμπρό μέλλον κατά τα συνηθισμένα μικροαστικά πρότυπα. Μια μέρα εμφανίζεται ο πρώην «προστάτης» της και την απειλεί ότι θα φανερώσει την αλήθεια στο γιο της, αν δεν ξαναδουλέψει γι' αυτόν. Η Μαμά Ρόμα λυγίζει, αλλά τελικά ο Εττόρε μαθαίνει το πραγματικό της επάγγελμα. Από αντίδραση γίνεται κλέφτης κι αφήνεται να παρασυρθεί στην καταστροφή.

8½, ΟΚΤΩΜΙΣΗ ΟΤΤΟ Ε ΜΕΖΖΟ

Σκηνοθεσία: Φεντερίκο Φελίνι. Σενάριο: Φεντερίκο Φελίνι, Ενιο Φλαϊάνο, Τούλιο Πινέλι, Μπρουνέλο Ρόντι. Φωτογραφία: Τζιάνι Ντι Βενάντσο. Μουσική: Νίνο Ρότα. Ηθοποιοί: Μαρτσέλο Μαστρογιάνι, Ανούκ Εμέ, Κλαούντια Καρτινάλε, Ροσέλα Φαλκ, Σάντρα Μίλο. Διάρκεια: 114'. Ιταλία-Γαλλία, 1963.

“Γύρισα την ταινία χωρίς να δω ποτέ τίποτα από το υλικό, γιατί υπήρχε μια απεργία τεσσάρων μηνών σ' όλα τα εργαστήρια εμφάνισης. Αναγκάστηκα να επιβάλλω την θέλησή μου, να ουρλιάζω, να υποχρεώσω τους πάντες να συνεχίσουν να δουλεύουν. Και αυτό στάθηκε το ιδεώδες, γιατί μου φαίνεται πως όταν βλέπεις το υλικό, μέρα με τη μέρα, βλέπεις μια άλλη ταινία, βλέπεις δηλαδή την ταινία που γυρίζεις και που όπως και να 'χει, δεν θα είναι ποτέ ίδια μ' αυτή που ήθελες να κάνεις”

Φεντερίκο Φελίνι

Παραθερίζοντας σε κάποια ιαματικά λουτρά ο Γκουίντο Ανοσέλι, διάσημος σκηνοθέτης, προσπαθεί μάταια να αναπαυτεί και να χαλαρώσει. Πραγματικότητα και φαντασία μπλεδεύονται στο μυαλό του και το μέρος όπου θα έπρεπε να ξεκουραστεί και να ηρεμήσει, γεμίζει από ήρωες της ζωής του. Φθάνει η ερωμένη του Κάρλα, η σύζυγός του Λουίζα και η ηθοποιός Κλάουντια, ενώ ταυτόχρονα οι συζητήσεις με τον παραγωγό, τους τεχνικούς και τους θαμώνες των λουτρών –πραγματικούς ή φανταστικούς– αυξάνουν την σύγχυσή του και του φέρνουν στο μυαλό μακρινές αναμνήσεις της ζωής του: το κολλέγιο, τους νεκρούς γονείς του, που αργότερα θα τους συναντήσει σ' ένα νεκροταφείο. Ο Γκουίντο παθαίνει κρίση και σκέφτεται να εγκαταλείψει την ταινία που ετοιμάζει. Ο παραγωγός οργανώνει μια συνέντευξη τύπου, αλλά ο σκηνοθέτης αρνείται να συμμετάσχει και δραπετεύει με την Κλάουντια. Όταν πα έχει εγκαταλείψει οριστικά το σχέδιο της καινούριας ταινίας, τότε στο έρημο σετ εμφανίζονται ξανά οι ήρωες της ζωής του. Ο Γκουίντο αποφασίζει ν' αρχίσει γυρίσματα και δίνει εντολές απ' το μεγάφωνο: η ταινία –ίσως– μπορεί ν' αρχίσει.

Ένα ολοκληρωμένο έργο που θέμα του είναι η κρίση της καλλιτεχνικής δημιουρ-

Otto e mezzo

Deserto rosso

Ludwig

νία, η μόλυνση, η διαταραχή της ισορροπίας της φύσης συνιστούν ουσιώδεις απειλές της ζωής για την ηρωίδα. Η πνιγνή ατμόσφαιρα, η ανία, η απόγνωση, η αποξένωση, η βαθύτατη μελαγχολία της ύπαρξης, όλα αυτά είναι παράγωγα μιας βαθύτατης απαξίωσης των κοινωνικών, συναισθηματικών και εντέλει υλικών σχέσεων. Πρώτη έγχρωμη ταινία του σκηνοθέτη, όπου ο τρόπος που χειρίζεται το χρώμα –με τους γήινους χρωματικούς τόνους να συνυπάρχουν με λαμπερά, έντονα, τεχνητά χρώματα– υπογραμμίζει ακριβώς αυτή την ανισορροπία στην ζωή, την παρέκκλιση από την φυσική τάξη λόγω της εκβιομηχάνισης.

ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ LUDWIG

Σκηνοθεσία: Λουκίνο Βισκόντι. Σενάριο: Luchino Visconti, Enrico Medioli. Φωτογραφία: Armando Nannuzzi, με οπερατέρ τους Nino Cristiani, Giuseppe Berardini, Federico Del Zoppo. Ηθοποιοί: Χέλμουτ Μπέργκερ, Τρέβορ Χάουαρντ, Σιλβάνα Μάνγκανο, Ρόμι Σνάιντερ, Χέλμουτ Γκρίερ, Γκερτ Φρέμπε. Διάρκεια: 237'. Ιταλία-Γαλλία-Γερμανία, 1973.

“Ο Λουδοβίκος είναι ένα πρόσωπο που μου είναι συμπαθές, γιατί είναι ένας ηττημένος, ένα θύμα της πραγματικότητας, ανηπεράσπιτος μπροστά στα γεγονότα που σπασωρεύονται στην αυτοκρατορική Αυλή του”.

Λουκίνο Βισκόντι

1864. Ο δεκαοκτάχρονος Λουδοβίκος στέφεται βασιλιάς της Βαυαρίας. Λάτρης της τέχνης, καλεί στην αυλή του τον μουσικό Ρίχαρντ Βάγκνερ, χωρίς να καταλάβει ότι είναι ένας καιροσκόπος. Ο Λουδοβίκος είναι ερωτευμένος με την εξαδέλφη του Ελισάβετ (Σίσι), αυτοκράτειρα της Αυστρίας, η οποία τον κατευθύνει προς την αδελφή της, Σοφία. Μετά την πρεμιέρα του *Τριστάνου* και κατόπιν πίεσεων της Αυλής, ο Λουδοβίκος διατάζει τον Βάγκνερ ν' απομακρυνθεί από το Μόναχο. Η Βαυαρία μπαίνει στον αυστρο-πρωσικό πόλεμο. Ο Λουδοβίκος αρνείται να πολεμήσει, και αναθέτει αυτό το καθήκον στον μικρότερο αδελφό του, Όθωνα. Αφού ο πιστός του κόμης Ντίρκχαϊμ του μεταφέρει την είδηση της παράδοσης της Πρωσίας, ο Λουδοβίκος, πικραμένος και γερασμένος, βρίσκει καταφύγιο στα παλάτια του, τις τέχνες και τα όργια με τους υπηρέτες, αρνούμενος να δεχτεί την Ελισάβετ που μάταια ζητάει να τον δει.

ΚΟΚΚΙΝΗ ΕΡΗΜΟΣ DESERTO ROSSO

Σκηνοθεσία: Μικελάντζελο Αντονιόνι. Σενάριο: Μικελάντζελο Αντονιόνι, Τονίνο Γκουέρα. Φωτογραφία: Κάρλο Ντι Πάλμα. Ηθοποιοί: Μόνικα Βίτι, Ρίτσαρντ Χάρις, Κάρλο Κιονέτι, Ξένια Βαλντέρι, Ρίτα Ρενουάρ. Διάρκεια: 120'. Ιταλία, 1964.

“Η ταινία δε μιλάει για συναισθήματα. Πρώτα μ' ενδιέφεραν οι σχέσεις ανάμεσα στα πρόσωπα. Εδώ βλέπω το κεντρικό πρόσωπο όπως το κοινωνικό του φόντο, με αποτέλεσμα να χειρίζομαι τα πράγματα πολύ διαφορετικά”

Μικελάντζελο Αντονιόνι

Η Τζουλιάνα ζει στη Ραβέννα. Είναι παντρεμένη με τον Ούγκο, ένα μηχανικό διευθυντή ενός εργοστασίου και έχουν έναν γιο, τον Βαλέριο. Κατά την διάρκεια μιας εργατικής απεργίας η Τζουλιάνα περιφέρεται στην περιοχή γύρω από το εργοστάσιο. Παρατηρεί έναν εργάτη που τρώει ένα σάντουιτς και προσφέρεται να το αγοράσει. Επισκέπτεται τον σύζυγο της στο εργοστάσιο και εκεί γνωρίζεται με τον Κοράντο, έναν βρετανό μηχανικό, φίλο του άνδρα της. Ο Κοράντο αναζητά ειδικευμένους εργάτες για ένα εργοστάσιο στην Νότια Αμερική. Ο Ούγκο, εν τη απουσία της Τζουλιάνας, εξομολογείται

στον Κοράντο την προβληματική και αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά της γυναίκας του, που την αποδίδει στο αυτοκινητικό ατύχημα στο οποίο τραυματίστηκε. Ο Κοράντο γοητεύεται από την προσωπικότητα της Τζουλιάνας και αντιλαμβάνεται ότι η συμπεριφορά της είναι απόρροια μιας βαθύτατης θλίψης.

Επιλέγοντας να θέσει στο κέντρο μια νεαρή γυναίκα, ο Αντονιόνι ενδιαφέρεται λιγότερο για τη θέση της μέσα στο γάμο και τη σχέση της με το σύζυγο της και περισσότερο εμμένει στις σχέσεις με τον ευρύτερο περιβάλλοντα κοινωνικά χώρο. Εδώ η αλλοτρίωση και η αποξένωση (βασικές παράμετροι της προβληματικής του σκηνοθέτη) συνιστούν κοινωνικές νόσους που προσβάλλουν και καταστρέφουν τις σχέσεις, τα συναισθήματα, την ίδια την ανθρώπινη υπόσταση. Η βιομηχα-

«Οι μόνες μάχες
που αξίζει
να δοθούν
είναι για χαμένες
υποθέσεις»

Abraham Polonsky

ΤΑΙΝΙΕΣ ΤΗΣ «ΜΑΥΡΗΣ ΛΙΣΤΑΣ»

10-13 ΜΑΪΟΥ 2004, ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ: ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ: EPT3

Το φαινόμενο του Μακαρθισμού, στα τέλη της δεκαετίας του '40, αποτελεί, μέχρι και σήμερα, μια μελανή σελίδα στην αμερικανική ιστορία και, κυρίως, στο corpus του αμερικανικού κινηματογράφου: σεναριογράφοι, σκηνοθέτες, ηθοποιοί, τεχνικοί κ.α. λογοκρίθηκαν, διώχθηκαν, εξαναγκάστηκαν σε απόσυρση, φυλακίστηκαν ή υποχρεώθηκαν να εγκαταλείψουν την χώρα· συνειδήσεις εξαγοράστηκαν και υπολήψεις κηλιδώθηκαν μέσα σ' ένα κλίμα δηλητηριασμένο από καχυποψία, ενοχές και καταθέσεις-καταδόσεις συναδέλφων ενάντια σε συναδέλφους (χαρακτηριστικό παράδειγμα της σχέσης Ζιλ Ντασέν-Ελία Καζάν). Η διαβόητη Επιτροπή κατά των Αντιαμερικανικών Ενεργειών που συστάθηκε για να «σώσει» την Αμερική από τους «κόκκινους», εξαπέλυσε ένα κανονικό κυνήγι μαγισσών- μεσαιωνικού τύπου-κατέλυσε κάθε έννοια δικαίου και εισήγαγε την καταγγελία και την προδοσία ως κοινωνικές αρετές και πατριωτική στάση.

Είναι επίσης γεγονός ότι, όπως το απέδειξαν πρόσφατα οι Thom Andersen και Noël Burch στην ταινία τους *Red Hollywood* (1995), οι λεγόμενοι «10 του Χόλιγουντ» δεν ήταν αθώοι μάρτυρες, αλλά συνειδητοποιημένοι αριστοί δημιουργοί, οι οποίοι προσπάθησαν να σπάσουν τα ιδεολογικά ταμπού της εποχής και να περάσουν, υπογείως συνήθως, προοδευτικά μηνύματα στη θεματογραφία των ταινιών που σκηνοθετούσαν ή των σεναρίων που έγραφαν. Για το κατεστημένο της εποχής, για τη βιομηχανία του θεάματος και τα πανίσχυρα στούντιο, μια άλλη ιστορία του αμερικανικού κινηματογράφου κινδύνευε να γραφτεί και αυτός ο κίνδυνος έπρεπε πάση θυσία να αποτραπεί με παρεμβάσεις φονταμενταλιστικού τύπου.... Οι εντυπωσιακές συγγένειες και αντιστοιχίες με την επίσημη σημερινή ιδεολογικο-πολιτικό-οικονομική κυριαρχία της αυτοκρατορίας των ΗΠΑ, καθιστούν επίκαιρο και αναγκαίο τον αναστοχασμό γύρω από αυτήν την σκοτεινή περίοδο και, σ' αυτήν τη λογική, είναι καίριο το αφιέρωμα που διοργανώνει το Μουσείο Κινηματογράφου, γιατί αναδεικνύει τον αφυπνιστικό, κοινωνικά, ρόλο της έβδομης τέχνης.

Μιχάλης Δημόπουλος

Ο ΔΗΜΙΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ BRUTE FORCE

Σκηνοθεσία: Ζιλ Ντασέν. Σεναριο: Ρίτσαρντ Μπρουκς. Ηθοποιοί: Μπαρτ Λάνκαστερ, Χιουμ Κρόνιν, Τσαρλς Μπίκφορντ, Ιβόν Ντε Κάρλο. Διάρκεια: 98'. ΗΠΑ, 1947

Ο Κάπταν Μάνσεϊ είναι ένας σαδιστής διοικητής φυλακών, που φέρεται πολύ σκληρά στους κρατούμενους. Μην μπορώντας να μείνει αδιάφορος στη βία των δεσμοφυλάκων, ο Τζόε Κόλλινς και οι συγκρατούμενοί του στο κελί 17 σχεδιάζουν μια απόδραση. Το σχέδιο δραπετεύσης στηρίζεται στη βοήθεια του Γκάλαγκερ, ενός κρατούμενου με μεγάλη επιρροή στους υπόλοιπους, ο οποίος μυσείται και το αποδέχεται. Ο Κάπταν Μάνσεϊ κάτι πληροφορείται για τη δραπεύση και στην προσπάθειά του να μάθει τι ακριβώς συμβαίνει, βασανίζει με ανεξέλεγκτη σκληρότητα πολλούς φυλακισμένους πράγμα που δημιουργεί μεγάλο αναβρασμό μεταξύ των κρατούμενων και τάσεις για εξέγερση. Έτσι η απόδραση, παρότι ξεκινά την κατάλληλη στιγμή σύμφωνα με το σχέδιο, μετατρέπεται σε άγρια έκρηξη βίας, που παρασύρει στην καταστροφή και το θάνατο τόσο τους δραπετές όσο και τον ίδιο τον Μάνσεϊ.

ΤΟ ΑΛΑΤΙ ΤΗΣ ΓΗΣ THE SALT OF THE EARTH

Σκηνοθεσία: Χέρμπερτ Μπίμπερμαν. Σεναριο: Μάικλ Μπίμπερμαν. Ηθοποιοί: Ροζάουρα Ρεβουέλτας, Μπιλ Γκίρ, Ντέιβιντ Γουλφ. Διάρκεια: 94'. ΗΠΑ, 1954

Το σενάριο εμπνέεται από μια αληθινή ιστορία απεργίας σε ένα ορυχείο του Μεξικού, που έγινε το 1951. Ο σεναριογράφος Μάικλ Γουίλσον ήταν παρών στα γεγονότα κι έγραψε το αρχικό σενάριο στηριγμένος στις προσωπικές του εμπειρίες. Στη συνέχεια το σενάριο συζητήθηκε σε διάφορες συγκεντρώσεις των μεταλλωρύχων και τροποποιήθηκε σύμφωνα με τις υποδείξεις τους. Για να είναι μάλιστα η ταινία όσο πιο αυθεντική γίνεται, ζητήθηκε από πολλούς εργάτες να παίξουν οι ίδιοι τους ρόλους τους, όπως ο Χουάν Σακόν για παράδειγμα που ήταν πρόεδρος του συνδικάτου. Το *Αλάτι της γης* γυρίστηκε με ένα μικρό προϋπολογισμό και με τη βοήθεια των εργατικών συνδικάτων, μπουκοταρίστηκε όμως από την κινηματογραφική βιομηχανία και τον Τύπο, που την υποδέχθηκε σαν «κόκκινη» προπαγάνδα. Το συνεργείο και οι ηθοποιοί δέχθηκαν πολυάριθμες απειλές κι επιθέσεις από την Κου- Κλουξ-Κλάιν κι άλλες αντιδραστικές

κές οργανώσεις των ΗΠΑ, ενώ η Μεξικάνη ηθοποιός Ροζάουρα Ρεβουέλτας συνελήφθη πριν τελειώσουν τα γυρίσματα και απελάθηκε από τις ΗΠΑ, γιατί τάχα είχε περάσει παράνομα τα σύνορα.

Την εποχή που στο Χόλιγουντ οργιάζει το «κυνήγι των μαγισσών» του γερουσιαστή Μακάρθι και πολλοί προοδευτικοί καλλιτέχνες αναγκάζονται να εξορισθούν ή να σιωπήσουν, μια ομάδα θαρραλέων κινηματογραφιστών που ήδη είχε περάσει στην περιβόητη «μαύρη λίστα», ανέλαβε να κάνει μια εντελώς έξω από τα συνηθισμένα δεδομένα πολιτική ταινία, που οι συνθήκες παραγωγής της προαναγγέλλουν το συλλογικό ύφος του «αγωνιστικού κινηματογράφου» του '60-'70. Ο σκηνοθέτης ήταν ένας από τους «δέκα του Χόλιγουντ», και μόλις είχε αποφυλακισθεί, ενώ στη μαύρη λίστα ήταν ο σεναριογράφος Μάικλ Γουίλσον, ο παραγωγός Πολ Τζάρισον και ο ηθοποιός Γουίλ Γκίρ.

Η ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΡΟΖΕΝΜΠΕΡΓΚ THE UNQUIET DEATH OF JULIUS AND ETHEL ROSENBERG

Σκηνοθεσία: Άλβιν Γκόλντσταϊν. Διάρκεια: 83'. ΗΠΑ, 1974

Οι Αμερικανοεβραίοι πυρηνικοί επιστήμονες Έθελ και Τζούλιους Ρόζενμπεργκ συνελήφθησαν το 1951 με την κατηγορία ότι πρόδωσαν το μυστικό της ατομικής βόμβας στη Μόσχα, καταδικάστηκαν σε θάνατο το 1952 και τελικά πέθαναν στην ηλεκτρική καρέκλα το 1953, παρά τις διεθνείς αντιδράσεις και κινητοποιήσεις που έγιναν για τη σωτηρία τους.

Ο σκηνοθέτης με βάση το πλούσιο υλικό που έχει, κάνει μια αναπαράσταση της δίκης και της Αμερικής του '50, δείχνοντας ταυτόχρονα τις διεθνείς κινητοποιήσεις που έγιναν υπέρ των Ρόζενμπεργκ. Μπροστά από το φακό του περνούν πάνω από εκατό άτομα που δίνουν τη δική τους άποψη: δικαστές, ένορκοι, δικηγόροι, πράκτορες του FBI, συγγενείς, φίλοι του ζεύγους και πολιτικές προσωπικότητες. Για πολλούς από αυτούς δεν χωρά αμφιβολία ακόμα και σήμερα ότι οι Ρόζενμπεργκ ήταν ένοχοι! Είναι δύσκολο για ένα έθνος να παραδεχθεί τα λάθη του και να δικαιολογήσει το πα-

ράλογο αυτών των χρόνων της μισαλλοδοξίας και του ψυχρού πολέμου. Οι Ρόζενμπεργκ είναι πάντα ένοχοι σύμφωνα με το αμερικανικό νόμο, όχι όμως και για τη δημοκρατική κοινή γνώμη. Κι η ταινία αυτή του Γκολστάιν είναι η πρώτη στην Αμερική που επιχειρεί ν' αποκαταστήσει τη μνήμη τους, δίνοντας ταυτόχρονα στους θεατές μια ζοφερή εικόνα του τι σημαίνει ένας ολόκληρος μηχανισμός να συνομωτεί εναντίον δύο αθώων ανθρώπων.

Brute force

The salt of the earth

The unquiet death of Julius and Ethel Rosenberg

ΔΕΥΤΕΡΑ 10 ΜΑΪΟΥ

21.00 Καρδίες στην Ατλαντίδα / Hearts in Atlantis, 101'

23.00 Ένοχος χωρίς Αποδείξεις / Guilty by suspicion, 105'

ΤΡΙΤΗ 11 ΜΑΪΟΥ

21.00 Αλάτι της γης / Salt of the earth, 94'

23.00 Κινηματογράφος Ματζέστικ / The Majestic, 153'

ΤΕΤΑΡΤΗ 12 ΜΑΪΟΥ

21.00 Δήμιος των κολασμένων / Brute force, 98'

23.00 Η βιτρίνα / The front, 95'

ΠΕΜΠΤΗ 13 ΜΑΪΟΥ

19.30 Η δίκη των Ρόζενμπεργκ / The unquiet death of Julius and Ethel Rosenberg, 83'

21.00 Συζήτηση με το κοινό
ΕΙΣΗΓΗΤΕΣ: Γιάννης Μπακογιαννόπουλος, Σύμβουλος Κινηματογραφίας ΥΠΠΟ, Αλέξης Δερμετζόγλου, κριτικός κινηματογράφου, Νότης Φόρος, κριτικός κινηματογράφου
ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΠΡΟΣΚΕΚΛΗΜΕΝΟΣ: Νταν Γεωργιάδης, κριτικός κινηματογράφου ειδικευμένος στις κινηματογραφικές ταινίες της περιόδου του μακαρθισμού.

Η ΒΙΤΡΙΝΑ THE FRONT

Σκηνοθεσία: Μάρτιν Ριτ. Σενάριο: Γουόλτερ Μπέρνσταϊν. Ηθοποιοί: Γούντι Άλεν, Ζίρο Μοστέλ, Χέρσελ Μπερνάρντι. Διάρκεια: 95'. ΗΠΑ, 1976

Ο ήρωας που υποδύεται ο Γούντι Άλεν, προσπαθώντας να βοηθήσει κάποιον κομμουνιστή φίλο του συγγραφέα που τα έργα του έχουν απαγορευτεί στην τηλεόραση, αναλαμβάνει να τα υπογράψει αυτός, κάνοντας τον εαυτό του μια "βιτρίνα" για να μπορέσει να επιβιώσει ο φίλος του, οικονομικά και ιδεολογικά. Βαθμιαία, όμως, θα αποτελέσει "βιτρίνα" και για άλλους προδευτικούς συγγραφείς, όπου -διάσημος πα- θα προκαλέσει την προσοχή της Επιτροπής Αντιαμερικανικών Ανεργειών, που θα θελήσει έντεχνα να τον "απορροφήσει" οδηγώντας τον στο χαφιεδισμό. Σ' αυτήν τη φάση ο ανθρωπάκος αντιλαμβάνεται το μεγαλείο μιας άρνησης, που θα εκπροσωπεί έτσι την προδευτική διανόηση και σκέψη, και διαλέγει τη φυλακή. Κατά μία έννοια μπορούμε να πούμε πως η *Βιτρίνα* αφηγείται την ιστορία του Ντάλτον Τράμπο με αρκετές αλλαγές και με ένα αρκετό "μπόλιασμα" γέλιου και οάτιρας, χάρις στην παρουσία του Γούντι Άλεν.

ΕΝΟΧΟΣ ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ GUILTY BY SUSPICION

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Ιρβιν Γουίνκλερ. Φωτογραφία: Μάικλ Μπόλχαους. Ηθοποιοί: Ρόμπερτ ντε Νίρο, Ανέτ Μπένινγκ, Τζόρτζ Γουέντ, Πατρίσια Γουέιτγκ, Μάρτιν Σκορσέζε. Διάρκεια: 105'. ΗΠΑ, 1991

Ο Ντέιβιντ Μέριλ, ένας φανταστικός σκηνοθέτης του Χόλιγουντ της δεκαετίας του '50, επιστρέφει από μία κινηματογράφιση στη Γαλλία, για να ανακαλύψει ότι η νομιμοφροσύνη του έχει αμφισβητηθεί από την

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ MAJESTIC THE MAJESTIC

Σκηνοθεσία: Φρανκ Ντάρμποντ. Σενάριο: Μάικλ Σλόαν. Ηθοποιοί: Τζιμ Κάρεϊ, Αμάντα Ντέντμερ, Μάρτιν Λαντίνου, Λόρι Χόλντεν, Τζέιμς Γουίτμορ. Διάρκεια: 153'. ΗΠΑ, 2001

Ένας σεναριογράφος του Χόλιγουντ κινδυνεύει να μπει στη μαύρη λίστα του γερουσιαστή Μακάρθι. Σε ένα τροχαίο ατύχημα χάνει τη μνήμη του και περιορίζεται από τους κατοίκους μιας κομόπολης οι οποίοι τον εκλαμβάνουν ως το γιο του ιδιοκτήτη του κινηματογράφου Ματζέστικ, ήρωα του πολέμου, ο οποίος αγνοείται από το 1944.

ΚΑΡΔΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ HEARTS IN ATLANTIS

Σκηνοθεσία: Σκοτ Χικς. Σενάριο: Στίβεν Κινγκ, Γουίλιαμ Γκόλντμαν. Ηθοποιοί: Αντονι Χόπκινς, Αντον Γκέλιν, Χόουσι Ντεϊντς, Ντεϊντ Μορς. Διάρκεια: 101'. ΗΠΑ, 2001

Το καλοκαίρι του 1960, ο 11χρονος Μπόμπι, που μεγαλώνει με τη χήρα μητέρα του συνδέεται φιλικά με τον μεσόκοπο Τεντ Μπρόνινγκαν, τον ένοικο του πάνω διαμερίσματος, ο οποίος τον μυεί στις αλήθειες της ζωής των ενηλίκων. Αληθεύει όμως ότι ο Τεντ κινδυνεύει από τους «άντρες με τα κίτρινα πανωφόρια» οι οποίοι των αναζητούν για τα υπερφυσικά τους χαρίσματα; Διασκευή της νουβέλας «Οι ελεεινοί με τα κίτρινα πανωφόρια», που, όπως και το «Στάσου πλάι μου», είναι ένα διήγημα μύησης ενός 11χρόνου παιδιού στις αλήθειες του ενήλικου κόσμου, με φόντο μια αμερικάνικη κομόπολη στις αρχές του δεκαετίας του '60. Σε αντίθεση με τις συνήθεις ιστορίες τρόμου του Κινγκ, εδώ το πλαίσιο αναφοράς είναι τελείως ρεαλιστικό, με εξαίρεση τη μυστηριώδη απειλή από τους «άντρες με τα κίτρινα πανωφόρια» που δίνει στην ταινία μια διάσταση σαοπένς.

Επιτροπή Αντιαμερικανικών Ενεργειών και ότι δεν μπορεί να δουλέψει μέχρι να καθαρθεί. Αρχικά αρνείται να εμπλέξει τόσο άλλους όσο και τον ίδιο τον εαυτό του σε μια ιδιωτική συνάντηση με τον Ρόι Κον και το δικηγόρο του στούντιο. Η αρχική του απόφαση να μείνει πιστός στις αρχές του, του στερεί τη δυνατότητα να δουλέψει στο επάγγελμά του, ακόμη και σε ταινίες ή παραγωγούς, που ποτέ του δε θα είχε δουλέψει πριν. Η παρενόχληση από το FBI δεν τον αφήνει να δουλέψει στο Μπρόντγουεϊ, σε διαφημιστικά πρακτορεία ή ακόμα και σε ένα μικρό κατάστημα επισκευής φιλμ. Τελικά έχοντας πέσει τόσο χαμηλά, και μπαίνοντας στον πειρασμό από μια νέα πρόταση από το παλιό του στούντιο να σκηνοθετήσει ένα φιλμ (αν καταθέσει), συμφωνεί να παρουσιαστεί στην Επιτροπή, σχεδιάζοντας αρχικά να καταδώσει τους φίλους του. Αλλά όταν βρίσκεται αντιμέτωπος με την απάνθρωπη και τυραννική συμπεριφορά των ανθρώπων της Επιτροπής Αντιαμερικανικών Ενεργειών, συνειδητοποιεί ότι υπάρχει μια υψηλότερη προτεραιότητα στη ζωή, αυτή της υπεράσπισης του δικαίου.

homecinema

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΛΩΣΗΣ (milo@helmutv.gr)

Υποτίθεται πως η Άνοιξη σου φέρνει σωματική ευεξία, ψυχική ανάταση και καλή διάθεση. Με τις βροχές όμως των τελευταίων ημερών, τι να κάνουμε, μου βγήκε ένας αρνητισμός. Αυτό σε συνδυασμό με μια (επανα)θέση του *Hi Fidelity*, με οδήγησαν στο να σας ετοιμάσω ένα Προσωπικό Top Ten των DVDs της Τελευταίας Πενταετίας Που Πρέπει Να Αποφύγετε Να Δείτε Ή (Ακόμα Χειρότερα) Να Αγοράσετε. Κακή θέαση, λοιπόν...

10) The Fighting Temptations: Ο Κούμπα Γκούντινγκ Τζούνιορ πήγε Από το Καλύτερα δε γίνεται στο Χειρότερα δε γίνεται... Μια μέτρια έως κακή ταινία με γνωστή ηθοποιό. Το μόνο που τη σώζει είναι το εκπληκτικό σάουντρακ και η Μπιγιονσέ. Αγοράστε το και αφήστε την ταινία... **Βαθμολογία: 5/10**

9) Glitter: Η Μαράια Κάρεϊ στο ρόλο μιας τραγουδίστριας με αλκοολική μητέρα, την οποία ανακαλύπτει ένας τύπος που φοράει μεγάλα κοσμήματα, γίνονται ζευγάρι, αυτός ζηλεύει, αυτή όχι, χωρίζουν, αυτός ζει στη μια άκρη της πόλης και αυτή στην άλλη, και γράφουν το ίδιο (απαράδεκτο) τραγούδι. Αυτά. **Βαθμολογία: 5/10** (γιατί έχω γενέθλια μαζί με την Μαράια...)

8) Tomb Raider II: Η Αντζελίνα Τζέιλι να γίνει Ιντιάνα Τζόουνς και να βρει το Κουτί της Πανδώρας φορώντας ό,τι πιο στρετς μπορείτε να φανταστείτε... Αν κάποιος έκοβε στο μοντάζ τις

όσκαρες και ανούσιες σκηνές, η ταινία θα ήταν μικρού μήκους. Παραμένετε στον Ιντιάνα Τζόουνς, τόσα χρόνια στο κουμπέτι, όλο και κάτι παραπάνω ξέρετε... **Βαθμολογία: 3/10** (για τα εφέ.)

7) Ονειροπαγίδα (Dreamcatcher): Θα περίμενε κανείς πως ο κύριος Κάσταν, μέσα στα 134 λεπτά της ταινίας, θα μπορούσε να μεταφέρει λίγο από το πνεύμα του ομότιτλου βιβλίου στην οθόνη. Αποτυγχάνει οικτρά όμως. Και ο Μόργκαν Φρίμαν; Με τα φρύδια σαν τον Καραμανλή (τον πρεσβύτερο) και τη νότια προφορά; Και ο καθυστηρημένος φίλος των ηρώων, που αποκαλύπτεται πως είναι εξωγήινος με σκοπό του τη σωτηρία του ανδρώπινου γένους; Έλεος... **Βαθμολογία: 3/10.**

6) Underworld: Κάτι μεταξύ *Blade* και *Matrix* (αμάν πια με αυτό το bullet time...), παίρνοντας όμως από τις δύο αυτές ταινίες τα χειρότερα στοιχεία τους. Επίπεδοι χαρακτήρες, στόρι ανούσιο, ηθοποιΐα προβλέψιμη που σε νυστάζει από τα πρώτα 20 λεπτά... Δείτε κάτι άλλο. **Βαθμολογία: 2/10**

5) Ο κυνηγημένος (The hunted): Ακούς Τόμι Λι Τζόουνς και Μπενίσιου Ντελ Τόρο και λες «να μια καλή συνεργασία». Ε, λοιπόν, την πάτσης. Ο Μπενίσιου είναι μια «μηχανή θανάτου» μέσα στο δάσος και ο Τόμι ένας ικνυλάτης με όραση αετού, όσφρηση σκύλου, δύναμη αρκούδας, ταχύτητα ιαγουάρου (παρά τα κιλάκια του) και ό,τι άλλο θέλετε. Και ο ένας ψάχνει τον άλλο. Χαρακτήρες; Τίποτα. Πλοκή; Προβλέψιμη. Σασπένς; Καθόλου. Γιατί άραγε δέχτηκαν να παίξουν σ' αυτήν την ταινία; **Βαθμολογία: 2/10**

4) Timeline: Η ταινία είναι ένα κράμα των *Επιστροφών στο Μέλλον*, *Οι Ιππότες της ελεεινής τραπέζης* και *Μαύρη Οχιά* (ναι, αυτό με τον Mr. Bean), αφαιρώντας όμως όλα τα κωμικά στοιχεία και την ικανότητα των ηθοποιών να παίζουν. Οι τρεις πρωταγωνιστές είναι απαράδεκτοι με όλη την έννοια της λέξης, η ιστορία με την τηλεμεταφορά από το παρόν στο 1357 κάνει άπειρες κοιλιές... **Βαθμολογία: 1/10**

3) Gigli: Η φούσκα του επονομαζόμενου «φαινομένου Μπένι-φερ» σε όλο της το μεγαλείο. Μια ταινία που κόστισε πολλά, πάρα πολλά, και έφερε στα ταμεία λίγα, μα πάρα πολύ λίγα

χρήματα. 112 κουραστικά λεπτά, με τον Μπεν Άφλεκ στο ρόλο ενός άχρηστου γκάνγκστερ και τη Τζέι Λο μια επαγγελματία δολοφόνο που προσπαθεί να του μάθει να κάνει καλά τη δουλειά του... Γιατί λοιπόν δεν προσέλαβαν από την αρχή τη Τζένιφερ, να κάνει τη δουλειά και να μη γυριστεί καν αυτή η ταινία; Εμείς τι φταίμε; **Βαθμολογία: 0/10**

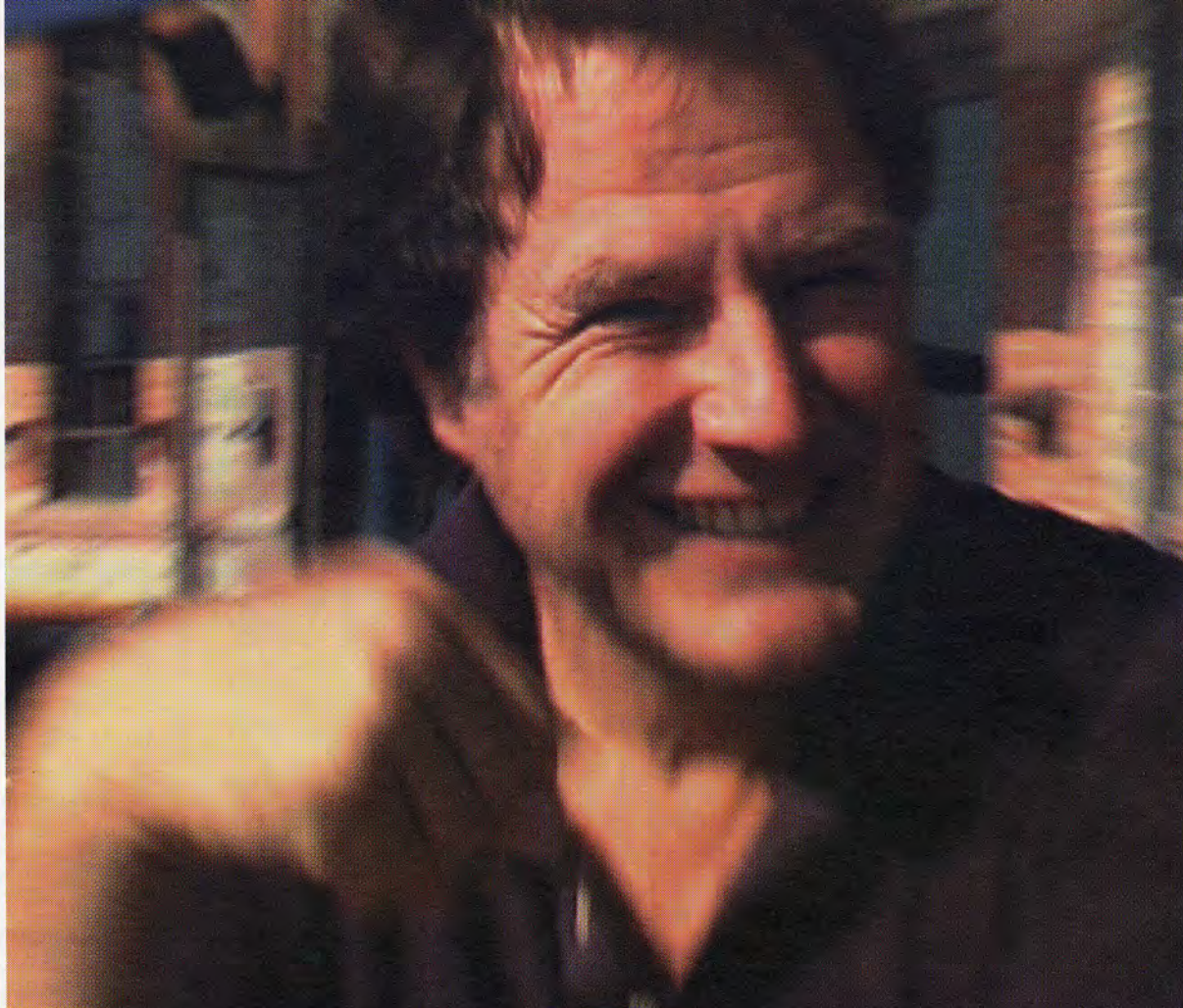
2) Biker Boyz: Ο Λόρενς Φίσιμπερν, από Μορφέας μηχανόβιος. Ο Kid Rock, από ράπερ μηχανόβιος. Η Λίζα Μονέ ως γκόμμενα μηχανόβιου. Θόρυβος, καυσαέρια, μοτοσικλέτες.

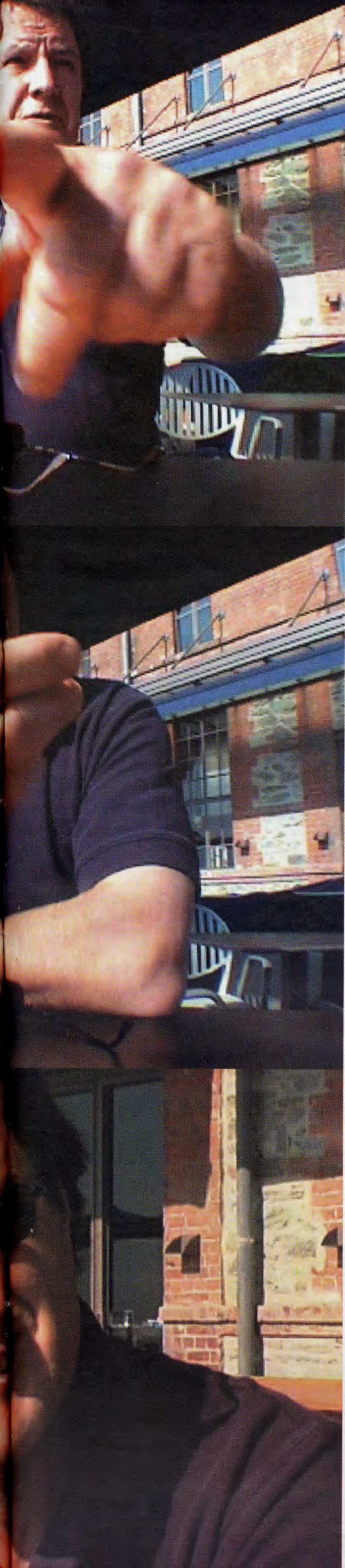
Ευτυχώς δεν παίζει ο Βιν Ντίζελ. Μια (υποτίθεται) ταινία δράσης, που είναι στην πραγματικότητα σαπουνόπερα, με σκηνές που θα σας κάνουν να κλαίτε. Από τα γέλια. Αν σας πει κάποιος πως του άρεσε η ταινία, σκοτώστε τον. Αλλά δειά λένε. **Βαθμολογία: -1/10.**

1) S.W.A.T.: Όλα τα κλισέ εδώ. Ο μπάτσος που του δίνεται μια τελευταία ευκαιρία. Γραφειοκρατίας αρχηγός αστυνομίας. Αρχηγός ομάδας που υπηρέτησε στο Βιετνάμ. Αγώνες σκοποβολής. «Εξυπνες» ατάκες. Αυτοκίνητο που κυνηγά αεροπλάνο. Έντονα ρατσιστικά στοιχεία (καλοί Αμερικανοί SWATs, κακός μαφίτζος Γάλλος, συμμορίες Πολωνών(!), Πορτορικανών, Κολομβιανών, νέγρων)... Αν σας περισσεύουν 25 ευρώ, αγοράστε το δισκάκι και κάρπτε το. **Βαθμολογία: -10/10.**

POINT OF VIEW

Ο Τζον Μπλερ είναι σκηνοθέτης και παραγωγός της 4ωρης σειράς «Η Εποχή του Τρόμου». Βρέθηκε στη Θεσσαλονίκη στη διάρκεια του 6ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ, τόσο παρουσιάζοντας τη σειρά όσο και σαν κεντρικός ομιλητής στην ημερίδα με θέμα την τρομοκρατία. Σχετικά με το πώς μπορεί να ξεπεραστεί το πρόβλημα που βιώνουν οι περισσότερες κοινωνίες σήμερα, η πρότασή του εστιάζει στη μεγαλύτερη κατανόηση των διαφόρων μορφών του φαινομένου της «τρομοκρατίας», τουλάχιστον από τους ανθρώπους που βρίσκονται σε θέσεις να παίρνουν αποφάσεις σχετικές με την αντιμετώπισή της.

John Blair

Συνέντευξη: Χρίστος Καλλίσης

Ποιες είναι οι τεχνικές που χρησιμοποιείτε συνήθως όταν παίρνετε συνεντεύξεις;
Όταν μιλώ με ανθρώπους δεν ενδιαφέρομαι τόσο πολύ για τις λέξεις που λένε όσο για κάτι που μπορεί να εμφανιστεί στην έκφραση του προσώπου ή στα μάτια τους. Στην «Εποχή του Τρόμου» αυτό που συνήθως αναζητούσα ήταν οι ιστορίες τις οποίες δεν γνωρίζουμε. Συνήθως λαμβάνουμε γνώση για το τι είναι η τρομοκρατία από ακαδημαϊκούς, από δημοσιογράφους, από ανθρώπους που κάνουν είδηση την πληροφορία. Αυτό που είχα σαν στόχο ήταν να πάρω τις πληροφορίες από τους ίδιους τους ανθρώπους που έκαναν τις πράξεις, ή τα θύματα, ώστε να φτάσουμε σε κάποιο επίπεδο κατανόησης. Έτσι, παίρνοντας συνεντεύξεις, η πρώτη προτεραιότητα ήταν να πάρω τις ιστορίες. Το δεύτερο πράγμα ήταν να φτάσουμε στο σημείο να καταλάβουμε τί είδους άνθρωποι ήταν αυτοί. Επίσης, στην περίπτωση των θυμάτων, το επακόλουθο του να είσαι θύμα. Κι αυτό δεν γίνεται με τις λέξεις αλλά με κάτι που υπάρχει μέσα στον καθένα. Μαζί με τις λέξεις μπορούν να βοηθήσουν το θεατή να καταλάβει. Προσπαθώ να βρω λέξεις που να βοηθούν στην ανακάλυψη της ψυχής των ανθρώπων. Ένα από τα πράγματα που έμαθα στο πέρασμα των χρόνων είναι η σημασία της σιωπής. Όταν αισθάνεσαι πως κάποιος βρίσκεται στο όριο του ν' αποκαλύψει κάτι για τον εαυτό του, καθώς το ψάχνει, επειδή δεν γνωρίζει ότι βρίσκεται σε αυτή τη στιγμή, χρειάζεται να είσαι ευαίσθητοποιημένος για να αντιληφθείς αυτή τη στιγμή γρήγορα και να μπορέσεις να βοηθήσεις. Μερικές φορές όταν συμβαίνει κάτι τέτοιο συνήθως δεν το προσέχεις και πηγαίνεις προς μια άλλη κατεύθυνση.

Τι σας έκανε ν' ασχοληθείτε με τη σειρά για την τρομοκρατία;

Η αρχική ιδέα της σειράς δεν ήταν δική μου. Όταν η εταιρία παραγωγής ανέλαβε το θέμα και αναζητούσε τον τρόπο να το αναπτύξει για να δει κατά πόσο είναι πραγματοποιήσιμο, μου ζητήσαν να τους βοηθήσω. Έχω μια εμπειρία πάνω σε ιστορικές ταινίες κι επίσης έχω μια γνώση γύρω από θέματα τρομοκρατίας. Το πιο σημαντικό πράγμα ήταν να κάνουμε μια περιγραφή από πρώτο χέρι. Αυτό ήταν που θα την έκανε διαφορετική απ' οτιδήποτε άλλο έχω δει στο παρελθόν. Σε αυτή τη σειρά ο καθένας που βλέπουμε είναι είτε ο ίδιος τρομοκράτης είτε κάποιος που του έχει ανατεθεί να μάχεται την τρομοκρατία.

Τι σας οδήγησε στο να μοιράσετε την «Εποχή του Τρόμου» σε τέσσερα μέρη; Αυτό έγινε μετά ή το είχατε προγραμματίσει από τα πριν;

Αυτό ήταν μια άλλη αρχή καθοδήγησης. Η σειρά έχει δύο καθοδηγητικές αρχές. Η πρώτη είναι πως έπρεπε να είναι μια αφήγηση από πρώτο χέρι, όπως ανέφερα, από τα θύματα και τους ανθρώπους οι οποίοι ανέλαβαν να πολεμήσουν την τρομοκρατία. Η δεύτερη αρχή ήταν να προσπαθήσουμε να δώσουμε μια έννοια στη λέξη που χρησιμοποιούμε τόσο συχνά: τρομοκρατία. Γνωρίζω αρκετά επί του θέματος ώστε να μπορέσω να δω πως υπάρχουν διαφορετικά είδη τρομοκρατίας τα οποία δεν έχουν μεταξύ τους τίποτα κοινό πέρα από την απόφασή τους να χρησιμοποιήσουν βία για την επίτευξη των στόχων τους. Για να σας εξηγήσω, όταν φτιάχναμε τη σειρά, πολύς κόσμος με ρωτούσε «δεν τους φοβάσαι αυτούς τους ανθρώπους;» Η απάντησή μου ήταν «θα φοβόσασταν αν είχατε τον Νέelson Μαντέλα να κάθεται απέναντί σας;» Ο Μαντέλα μέχρι πολύ πρόσφατα χαρακτηριζόταν ως τρομοκράτης. Ποια είναι τα κοινά στοιχεία ανάμεσα στον Μαντέλα και τον Οσάμα μπιν Λάντεν; Όχι και τόσα πολλά. Έτσι η διάκριση των ειδών της τρομοκρατίας σε τέσσερα, συνίσταται στο να διαχωρίσουμε αυτά που πιστεύω ως τα ξεχωριστά χαρακτηριστικά της χρήσης του τρόμου: εθνική απελευθέρωση, επανάσταση, Θεός και θρησκεία και το κράτος. Όταν το ίδιο το κράτος γίνεται τρομοκράτης ή όταν χορηγεί άλλους να είναι τρομοκράτες.

Ποια είναι η γνώμη σας για τη σχέση του κράτους με την τρομοκρατία;

Οι Έλληνες μιας συγκεκριμένης ηλικίας, θα θυμούνται πως ήταν η ζωή στην περίοδο της χούντας. Υπάρχουν δύο είδη κρατικής τρομοκρατίας. Το πρώτο είναι όταν το ίδιο το κράτος γίνεται τρομοκράτης, κι αυτό συμβαίνει στην ταινία μου με την περίπτωση των Αργεντινών στρατηγών. Υπήρχε στρατιωτικό καθεστώς στην Αργεντινή και το κράτος πίστευε πως ο μόνος τρόπος για να κυβερνήσει τη χώρα ήταν με το να τρομοκρατεί το λαό. Αυτό το κάνει με αυθαίρετες συλλήψεις, εξαφανίσεις και καταργώντας τους κανόνες δικαίου. Αυτό σημαίνει κρατική βία, συγκεντρώσεις και συλλήψεις και μια αβεβαιότητα για τη ζωή. Αν διαφωνούσες με την κατάσταση, δεν μπορούσες να εμποτευ-

«Δεν πολεμάς τον τρόπο γινόμενος ο ίδιος τρομοκράτης, δεν πολεμάς τον τρόπο χάνοντας την πίστη σου στη δημοκρατία. Μάχεσαι τον τρόπο δείχνοντας πόσο καλή είναι η δημοκρατία και πόσο σημαντική είναι στο να φέρνει κοντά τους ανθρώπους.»

τείς το κράτος. Στην περίπτωση της Αργεντινής εξαφανίστηκαν περίπου 30.000 άνθρωποι. Το άλλο είδος κρατικής τρομοκρατίας είναι όταν το κράτος χορηγεί την τρομοκρατία σε μια άλλη χώρα. Τα παραδείγματα που χρησιμοποιώ είναι το πως το Ιράν χρηματοδοτεί τη Χεσμπολάχ. Κι ενώ η Χεσμπολάχ είναι μια οργάνωση με πολύ μικρή ισχύ, ή δυνατότητα να επηρεάσει τα γεγονότα στη Μέση Ανατολή γίνεται εξαιρετικά σημαντική επειδή έχει τις πηγές του Ιράν από πίσω της. Το άλλο παράδειγμα είναι το πως οι ΗΠΑ υπό το καθεστώς του Ρόναλντ Ρέικαν χρηματοδοτούσαν τους Κόντρας στη Νικαράγουα. Αυτά τα δύο παραδείγματα έδειξαν πως όταν έχεις την στήριξη ενός πολύ ισχυρού κράτους μπορείς να γίνεις πολύ σημαντικός.

Ποια είναι η γνώμη σας για την ευθύνη των Μέσων Επικοινωνίας στη έξαρση της τρομοκρατίας;

Όλο και πιο συχνά μου φαίνεται πως δημοσιογράφοι, ακαδημαϊκοί, πολιτικοί χρησιμοποιούν τον όρο τρομοκρατία αναφερόμενοι σε όσους δε συμπαθούν. Είναι μια λέξη που είναι τόσο φορτισμένη με αρνητικά συναισθήματα που οι πολιτικοί μπορούν να τη χρησιμοποιούν

απλά για να κάνουν τους ανθρώπους να νιώθουν άβολα για κάποιους που δεν θέλουν ο κόσμος να συμπαθεί. Έτσι πρέπει να καταλάβουμε τι κρύβεται πίσω από τη λέξη τρόμος.

Πώς θα ορίζατε τη λέξη τρόμος;

Το να ορίσεις τον τρόπο μοιάζει απίθανο. Αν δούμε π.χ. πως τον ορίζει ο ΟΗΕ, το FBI, η CIA, η ΕΕ βρίσκουμε πως ο κάθε οργανισμός εμφανίζει έναν ορισμό λίγο διαφορετικό. Και αν το προσέξεις βλέπεις πως ορίζουν την τρομοκρατία με τον τρόπο που περιγράφει όσους θέλουν να πολεμήσουν. Απέφυγα να δώσω τον ορισμό της τρομοκρατίας. Νομίζω πως μπορείς να φτάσεις στο σημείο να καταλάβεις την τρομοκρατία χωρίς την ανάγκη ύπαρξης ενός ορισμού. Δεν αρκεί το να πεις πως είναι η χρήση βίας απέναντι σε πολίτες, επειδή υπάρχουν φορές που αυτό είναι πόλεμος. Τότε πως διαφοροποιείται η τρομοκρατία από τον πόλεμο, αν χρησιμοποιήσεις αυτόν τον ορισμό. Αν κοιτάξουμε την ιστορία της Ελλάδας, όταν βρισκόταν υπό την κατοχή των Ναζί, μπορεί κάποιος να χαρακτηρίσει όσους αντιστάθηκαν ως τρομοκράτες; Όχι, χρησιμοποιούσαν τη μεθοδολογία των τρομοκρατών. Το να ορίσεις τους ανθρώπους από τη μεθοδολογία τους μου φαίνεται ελλειπές. Μ' ενδιαφέρει περισσότερο η κατανόηση παρά οι ορισμοί.

Τι οδήγησε κατά τη γνώμη σας στην έξαρση της τρομοκρατίας που βιώνουμε τελευταία;

Νομίζω πως πρόκειται για μια από τις μεγαλύτερες παρεξηγήσεις της εποχής μας. Δεν νομίζω πως υπάρχει έξαρση τρομοκρατίας αλλά μια έξαρση του αριθμού των οργανισμών που είναι προετοιμασμένοι να χρησιμοποιήσουν βία για την υλοποίηση των πολιτικών τους σκοπών. Περιπατώντας στη Θεσσαλονίκη σήμερα δεν βλέπω πολλούς στρατιώτες στους δρόμους, ούτε πολλούς πιθανούς τρομοκράτες. Αυτό που βλέπω είναι ένα κλίμα φόβου. Φοβόμαστε! Ζούμε γενικά στη Δύση μ' ένα βαθμό φόβου ο οποίος δεν είναι απαραίτητα ισορροπημένος με το βαθμό απειλής που υπάρχει. Αυτό που είναι εκφοβιστικό είναι το ότι δεν γνωρίζεις από πού θα σου έρθει το επόμενο χτύπημα. Κατά πόσο όμως αυτός ο φόβος δικαιολογείται από τον κίνδυνο που υπάρχει να συμβεί κάτι; Στη Θεσσαλονίκη σήμερα έχω περισσότερες πιθανότητες να με πατήσει ένα αυτοκίνητο παρά να πέσω θύμα τρομοκρατικής ενέργειας.

Ποια είναι η γνώμη σας για την πιθανότητα ο νούμερο ένα τρομοκράτης στον κόσμο να έχει εκπαιδευτεί από τις ΗΠΑ;

Αυτό δεν είναι σωστό αλλά θα απαντήσω έτσι κι αλλιώς. Ένα από τα πρόσφατα φαινόμενα της τρομοκρατίας είναι η ανάπτυξη θρησκευτικών ομάδων οι οποίες είναι αφοσιωμένες στους στόχους τους χρησιμοποιώντας βία. Αν δούμε τους αριθμούς στη δεκαετία του '60, σχετικά με το πόσες επανομαζόμενες τρομοκρατικές οργανώσεις ήταν εμπνευσμένες από θρησκευτικά κίνητρα, ο αριθμός τους δεν ξεπερνά τις 5. Σήμερα είναι περισσότερες από 50. Αυτό είναι πολύ σημαντικό για να μας δώσει να καταλάβουμε τον κόσμο στον οποίο ζούμε. Το να πολεμήσεις μια οργάνωση η οποία πιστεύει πως ενδυναμώνεται από το Θεό, είναι διαφορετικό από το να πολεμάς μια ολιγομελή ομάδα που πιστεύει πως η επανάσταση μπορεί να λάβει χώρα μέσα από μικρές πράξεις βίας που θα κερδίσουν τη συμπάθεια του κόσμου. Κι αυτό ισχύει με την περίπτωση του Μπιν Λάντεν από τη μια μεριά και τη «17 Νοέμβρη» ή τον Μαντέλα από την άλλη. Νομίζω πως κάποιος μπορεί να πάρει μαθήματα του πως να καταπολεμήσει τον τρόπο από τις άλλες οργανώσεις για να βρει τον τρόπο να τα βάλει με τον Μπιν Λάντεν. Αλλά δεν μπορείς

να εφαρμόσεις σε όλες τις περιπτώσεις τα ίδια μαθήματα. Έχει ειπωθεί πως ο Μπιν Λάντεν φτιάχτηκε από τους Αμερικανούς αλλά δεν το πιστεύω. Χωρίς αμφιβολία στη διάρκεια του πολέμου των Σοβιετικών στο Αφγανιστάν η CIA, βοήθησε γενναϊόδωρα τους μουτζαχεντίν, αυτό είναι μια ιστορική πραγματικότητα. Αυτή είναι η κλασική μικρονοητικότητα της CIA του να βλέπει τον εχθρό του εχθρού της ως δικό της φίλο, χωρίς να σκεφτεί πως ο εχθρός του εχθρού της μπορεί να είναι και δικός της εχθρός. Το να υποθέσουμε πως ο Μπιν Λάντεν είχε την απ' ευθείας βοήθεια της CIA δεν στηρίζεται από τα στοιχεία. Ο Μπιν Λάντεν λειτουργούσε μαζί με τους μουτζαχεντίν αλλά χρησιμοποιούσε τις δικές του πηγές. Ο Μπιν Λάντεν είναι ένας πολυεκατομμυριούχος από μόνος του. Είναι ένας σκληρός επιχειρηματίας και προέρχεται από μια μεγάλη οικογένεια αδελφών που είναι όλοι τους εξαιρετικά πλούσιοι. Επίσης το άλλο στοιχείο είναι πως έχει την υποστήριξη ορισμένων άλλων πολύ πλούσιων Σαουδαραβών, κάτι που εκείνοι δεν παραδέχονται. Έτσι δεν του χρειάστηκε ποτέ να απευθυνθεί στους αμερικανούς για οικονομική ενίσχυση. Υπάρχει περίπτωση να χρειάστηκαν οι ΗΠΑ τον Μπιν Λάντεν για να υποστηρίξουν τα δικά τους σχέδια στο Αφγα-

νιστάν στην περίοδο του πολέμου με τους Σοβιετικούς; Δεν υπάρχουν στοιχεία για απ' ευθείας επαφή του με τις ΗΠΑ. Αν δούμε πως κινήθηκε στο Αφγανιστάν, ξεκίνησε στήνοντας οργανισμούς κοινής ωφελείας στο Πακιστάν. Αυτοί βοηθούσαν νεαρούς μουσουλμάνους με στέγη και τροφή να φτάσουν μέσω Πακιστάν στο Αφγανιστάν και να πολεμήσουν τους Ρώσους. Τότε μετακινήθηκε και ο ίδιος στο Αφγανιστάν και ήταν εξαιρετικά χρήσιμος στους μουτζαχεντίν λόγω των γνώσεων του στις κατασκευές. Βοήθησε τους μουτζαχεντίν να πολεμήσουν τους Ρώσους κτίζοντας χαρακώματα και διάφορα άλλα μεγάλου μεγέθους κτίσματα. Αυτή η εμπειρία του με τους μουτζαχεντίν τον έκανε να πιστέψει πως εφόσον αυτοί μπορούν να χτυπήσουν τη μία υπερδύναμη, που ήταν οι Σοβιετικοί, τότε ο ίδιος θα μπορούσε να χτυπήσει την άλλη υπερδύναμη που είναι οι ΗΠΑ. Έχει αναγνωριστεί πως ο Μπιν Λάντεν έχει μια πολύ περιορισμένη εμπειρία γύρω από το τι συμβαίνει στον κόσμο. Ο αιγύπτιος Εμιν Ζαουαχίρι είναι ένας από τους εμπνευστές του Μπιν Λάντεν σε θέματα ιδεολογίας και στο πως η Τζιχάντ είναι η ιερή αποστολή όλων των μουσουλμάνων. Ο Εμιν Ζαουαχίρι είναι το μυαλό και ο Μπιν Λάντεν το σώμα. 🐾

SEX, ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΙΝΕΜΑ IV

21-27 ΜΑΪΟΥ 2004, ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

ΤΟ ΣΕΞ ΚΑΙ Η ΛΟΥΤΣΙΑ LUCIA Y EL SEXO

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Julio Medem. Φωτογραφία: Kiko de la Rica. Ηθοποιοί: Paz Vega, Tristan Ulloa, Najwa Nimri, Daniel Freire, Javier Camara. Διάρκεια: 128'. Εγχρώμη. Ισπανία, 2001

Η Λουτσία, που ζει στην Μαδρίτη, αντιλαμβάνεται ότι ο φίλος της Λορέντζο έχει ανεξήγητα εξαφανισθεί. Απογοητευμένη, φεύγει από την πόλη και πηγαίνει για διακοπές διαρκείας σ' ένα απομονωμένο νησί της Μεσογείου. Εκεί ανακαλύπτει, μ' έναν τρόπο σχεδόν μυθιστορηματικό, μια δεύτερη, κρυφή ζωή του αγαπημένου της: ότι ο Λορέντζο είναι πατέρας ενός εξάχρονου κοριτσιού που απέκτησε με την Έλενα, μια γυναίκα από την Βαλένθια, που την είχε συναντήσει κάποτε στο ίδιο νησί, όπου τυχαία βρίσκεται τώρα και η ίδια και ότι αργότερα αυτή η άγνωστή της γυναίκα χάθηκε με τραγικό όσο και μυστηριώδη τρόπο: ένας θάνατος στον οποίο εμπλέκεται η Μπελέν, η όμορφη και νεαρή μπεϊμπούστερ της Έλενα, με την οποία ο Λορέντζο είχε μια παθιασμένη ερωτική σχέση...

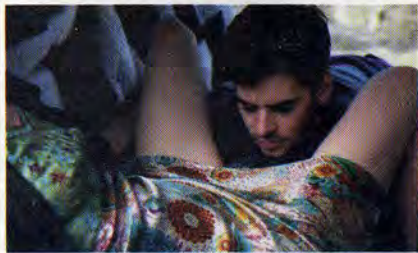
29 ΦΟΙΝΙΚΕΣ TWENTYNINE PALMS

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Bruno Dumont. Φωτογραφία: Georges Lechaptis. Ηθοποιοί: David Wissak, Katia Golubeva. Διάρκεια: 119. Εγχρώμη. Γαλλία, 2003

Ένα ζευγάρι ξεκινά ένα ταξίδι με αυτοκίνητο από το Λος Άντζελες για το εθνικό πάρκο των 29 Φοινίκων. Ο Νταϊνβιντ, φωτογράφος το επάγγελμα, είναι ένας cool και αδιάφορος Αμερικανός, ενώ η ανατολικοευρωπαϊά συνταξιούχισσά του Κάτια είναι απρόβλεπτη, γεμάτη εκρήξεις και συχνές καταθλιπτικές κρίσεις. Ο άντρας μιλά μόνο αγγλικά και η γυναίκα μόνο γαλλικά: η επικοινωνία ανάμεσά τους είναι σχεδόν αδύνατη και ουσιαστικά η μόνη τους επαφή είναι η ερωτική πράξη, στην οποία επιδίδονται συνεχώς και μετά μανίας σ' όλη την διάρκεια του ταξιδιού, μέσα σε τοπία ξένα και άδεια από ζωή και ανθρώπους.

NOVO

Σκηνοθεσία: Jean-Pierre Limosin. Σενάριο: Jean-Pierre Limosin, Christophe Honore. Φωτογραφία: Julien Hirsch. Ηθοποιοί: Eduardo Noriega, Anna Mougla, Natalie Richard, Eric Caravaca. Διάρκεια: 98'. Εγχρώμη. Γαλλία, 2002

Ο Γκράχαμ, ένας ελκυστικός και επιθυμητός από τις γυναίκες νεαρός άνδρας, πάσχει από μια ιδιαίτερη μορφή αμνησίας: ξεχνά ότι του έχει συμβεί λίγο πριν. Έτσι δεν αναγνωρίζει ούτε την γυναίκα του Ιζαμπέλ, ούτε τον μικρό του γιο Αντουάν ούτε τον καλύτερό του φίλο Φρεντ και κάθε μέρα γι' αυτόν είναι μια καινούρια μέρα. Ο μόνος τρόπος για να αντιμετωπίσει αυτό που του συμβαίνει, είναι να σημειώνει διάφορες λεπτομέρειες της καθημερινότητάς του σ' ένα σημειωματάριο και να το συμβουλευεται διαρκώς, για να μπορέσει να προσανατολιστεί μέσα στην πραγματικότητα. Οι γυναίκες στο χώρο της δουλειάς του τού ρίχνονται συνεχώς και τον εκμεταλλεύο-

νται ερωτικά, χρησιμοποιώντας την ιδιότυπη πάθησή του. Φυσικά χωρίς μνήμη είναι αδύνατον να στηθεί μια ερωτική ιστορία και ο Γκράχαμ είναι έρμαιο των σεξουαλικών ορέξεων των γυναικών που τον τριγυρίζουν...

KEN PARK

Σκηνοθεσία: Larry Clark, Ed Lachman. Σενάριο: Harmony Korine. Ηθοποιοί: James Ransone, Tiffany Limos, Stephen Jasso, James Bullard. Διάρκεια: 96'. Εγχρώμη. ΗΠΑ, 2002

Σ' ένα προάστιο του Λος Άντζελες, ο Κλωντ υφίσταται τις σαδιστικές μανίες του πατέρα του, ο οποίος, μεθυσμένος, προσπαθεί να τον χρησιμοποιήσει σεξουαλικά: ο πατέρας της Πήτσες, φανατικός χριστιανός και πουριτανός, όταν ανακαλύπτει την κόρη του στο κρεβάτι με τον φίλο της, αποφασίζει να την παντρευτεί για να την «σώσει» από την αμαρτία: ο Ταϊντ μεγαλώνει μαζί με τους παππούδες του και μην αντέχοντας την ασφυκτική υπερπροστασία τους, τους σφάζει μ' ένα μαχαίρι σαν ζώα: ο Σουάν έχει ερωτική σχέση με την μητέρα της φίλης του. Πίσω και πάνω απ' αυτές τις χαμένες εφηβικές ζωές, κυκλοφορεί το φάντασμα και η οδυνηρή ανάμνηση του Κεν Παρκ, του φίλου τους που αυτοκτόνησε με μια σφαίρα στο κεφάλι, όταν έμαθε ότι άφησε έγκυο την φιλενάδα του...

ΧΛΙΑΡΟ ΝΕΡΟ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΚΚΙΝΗ ΓΕΦΥΡΑ

Σκηνοθεσία: Σοχέι Ιμαμούρα. Φωτογραφία: Σιγκέρου Κοματσουμπάρα. Ηθοποιοί: Κόιτσι Γιακούσο, Μίσα Σιρίζου, Μισοούκο Μπάισο, Μανσάκου Φουάουσα. Διάρκεια: 119'. Εγχρώμη. Ιαπωνία, 2001

Ο Γιοσούκε μένει σε παραγκούπολη με τους αστέγους του Τόκιο, ενώ η γυναίκα του τον έχει εγκαταλείψει. Ένας γερο-ζητιάνος του μιλά για ένα χρυσό άγαλμα του Βούδα που έκρυψε πριν πολλά χρόνια σε άλλη πόλη, σ' ένα σπίτι κοντά σε μια κόκκινη γέφυρα. Ο Γιοσούκε αναζητά και βρίσκει το σπίτι και γνωρίζεται με τους ιδιοκτήτες του: τη νεαρή Σαέκο, η οποία εκδηλώνει αμέσως το ερωτικό της ενδιαφέρον προς τον άγνωστο άνδρα, και την ηλικιωμένη μητέρα της. Ο Γιοσούκε ανακαλύπτει ότι η Σαέκο είναι κλεπτομανής και πως την ώρα της κλοπής ένας μικρός πίδακας νερού αναβλύζει από το σώμα της. Διαπιστώνει όμως ότι το ίδιο φαινόμενο, σε πολύ μεγαλύτερη έκταση, συμβαίνει όταν κάνουν έρωτα, την ώρα του οργασμού. Πρόκειται για ένα υγρό με θαυματουργά αποτελέσματα, αφού κάνει τα φυτά να θειρεύουν και τα ψάρια του ποταμού να πολλαπλασιάζονται...

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΙ DREAMERS

Σκηνοθεσία: Bernardo Bertolucci. Σενάριο: Gilbert Adair βασισμένο στο μυθιστόρημά του. Φωτογραφία: Fabio Cianchetti. Ηθοποιοί: Eva Green, Michael Pitt, Louis Garell. Διάρκεια: 130'. Εγχρώμη. Ιταλία, 2003

Παρίσι 1968. Στις διαμαρτυρίες που ξεσπούν, ο Μάθιου γνωρίζεται με τους Ιζαμπέλ και Τεό, δίδυμα αδέρφια, πα-

θιασμένους κινηματογραφόφιλους όπως και ο ίδιος. Τον προσκαλούν στο σπίτι τους, όπου γνωρίζεται με τους γονείς τους. Ο Μάθιου κοιμάται σπíti τους και το βράδυ βλέπει τα δυο αδέρφια να κοιμούνται μαζί στο κρεβάτι γυμνά. Όταν οι γονείς φεύγουν για διακοπές, οι τρεις νέοι κλείνονται στο σπίτι και επιδίδονται σε παιχνίδια κινηματογραφικών γνώσεων. Η σχέση ανάμεσά τους γίνεται όλο και πιο στενή. Ο Μάθιου ερωτεύεται την Ιζαμπέλ, ενώ αντιλαμβάνεται ότι ο Τεό τον σπρώχνει στην αγκαλιά της. Συνεχίζουν να ζουν κλεισμένοι στο διαμέρισμα, σ' ένα ερωτικό τρίγωνο γεμάτο εντάσεις, συγκρούσεις και διάχυτο σεξουαλισμό. Οι γονείς επιστρέφουν, τους βλέπουν να κοιμούνται γυμνοί αγκαλιά και φεύγουν. Όταν η Ιζαμπέλ αντιλαμβάνεται τι έχει συμβεί, κλείνει πόρτες και παράθυρα και ανοίγει το γκάζι. Όμως ο Μάης του 68 έχει ξεσπάσει και στους δρόμους γίνεται χαμός...

ΜΗ ΑΝΑΣΤΡΕΨΙΜΟΣ IRREVERSIBLE

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Gaspar Noe. Φωτογραφία: Benoit Debie, Gaspar Noe. Ηθοποιοί: Monica Bellucci, Vincent Cassel, Albert Dupontel, Philippe Nahon. Διάρκεια: 95'. Εγχρώμη. Γαλλία, 2002

(Η ταινία να ξετυλίγεται ανάποδα,

από το τέλος προς την αρχή)

- Στο Rectum, ένα στέκι όπου συχνάζουν σαδομαζοχιστές gay, έχει συμβεί ένας φόνος και υπάρχει ένας πληγωμένος. Ο τραυματίας είναι ο Μάρκου, ο οποίος έχει έρθει στο μπαρ ψάχνοντας κάποιον Τένια για να τον σκοτώσει, ενώ ο φίλος του ο Πιερ προσπαθεί να τον σταματήσει. Κατά τη διάρκεια της συμπλοκής ο Τένια επιβάλλεται στον Μάρκου, αλλά ο Πιερ τον σκοτώνει.
- Οι δυο φίλοι ψάχνουν το κλαμπ.
- Παρέα με ανθρωπους της νύχτας ανακρίνουν κάποιους τραβεστί για κάτι φοβερό που έχει συμβεί και ένας αναφέρει το όνομα του Τένια.
- Ο Μάρκου και ο Πιερ ανακρίνονται από την αστυνομία για τις σχέσεις τους με το θύμα. «Ήταν η κοπέλα μου» απαντούν και οι δύο.
- Δύο άνθρωποι της νύχτας τους πλησιάζουν και προσφέρονται να τους βοηθήσουν να αποδοθεί δικαιοσύνη.
- Η Άλεξ βγαίνει από ένα σπίτι όπου γίνεται ένα πάρτυ. Διασχίζει μια υπόγεια διάβαση. Εκεί υπάρχει ένας άντρας που δέρνει έναν τραβεστί. Όταν την βλέπει, τον αφήνει να φύγει και απειλώντας την μ' ένα μαχαίρι, της επιτίθεται, τη βιάζει και την εγκαταλείπει ετοιμοθάνατη...

Σήμερα, η σεξουαλικότητα μοιάζει, ίσως, πολύπλοκη. Πότε; Όταν ένα σεξουαλικό πρόβλημα διακυβεύει την αυτοεκτίμηση του ατόμου και την ερωτική σχέση... όταν η σεξουαλική επίδοση είναι η σύγχρονη υποταγή... όταν τα φερέλπιδα επιτεύγματα της φαρμακολογίας καταλήγουν στην ιατροκοποίηση της ανθρώπινης σεξουαλικότητας, οπότε το σώμα και η σχέση κατακερματίζεται σε μικρά επιδιορθώσιμα κομματάκια...

Το Κέντρο Σεξουαλικής και Αναπαραγωγικής Υγείας διοργανώνει για τέταρτη χρονιά το κινηματογραφικό αφιέρωμα «Sex, προβλήματα και σινεμα». Δίνει έτσι έναυσμα για συζήτηση και προβληματισμό ως προς το ρόλο που επιφυλάσσουμε για τη σεξουαλικότητα, σε καιρούς που μερικοί έχουν χαρακτηρίσει «δυσκολούς για έρωτες»... και να εκμεταλλεύεται το ρόλο που μπορεί να παίξει ο κινηματογράφος στο να απαντά —ή μάλλον να ρωτά;— για το πώς αξίζει να ζούμε...

Κέντρο Σεξουαλικής και Αναπαραγωγικής Υγείας

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 21 ΜΑΪΟΥ

21:00 29 Φοίνικες / 29 Palms, 119'
23:00 Χλιαρό νερό κάτω από την κόκκινη γέφυρα, 120'

ΣΑΒΒΑΤΟ 22 ΜΑΪΟΥ

21:00 Μη αναστρέψιμος / Irreversible, 95'
23:00 Οι ονειροπόλοι / Dreamers, 120'

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΜΑΪΟΥ

21:00 Το σεξ και η Λουτσία / Lucia y el Sexo, 125'
23:00 Ken Park, 96'

ΔΕΥΤΕΡΑ 24 ΜΑΪΟΥ

21:00 Χλιαρό νερό κάτω από την κόκκινη γέφυρα, 120'
23:00 Novo, του Jean-Pierre Limosin, 98'

ΤΡΙΤΗ 25 ΜΑΪΟΥ

21:00 Οι ονειροπόλοι / Dreamers, 120'
23:00 29 Φοίνικες / 29 Palms, 119'

ΤΕΤΑΡΤΗ 26 ΜΑΪΟΥ

21:00 Ken Park, 96'
23:00 Το σεξ και η Λουτσία / Lucia y el Sexo, 125'

ΠΕΜΠΤΗ 27 ΜΑΪΟΥ

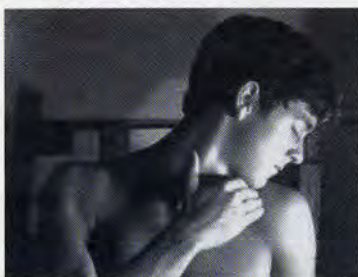
21:00 Novo, 98'
23:00 Μη αναστρέψιμο / Irreversible, 94'

storyboard

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας
dimitris01@mail.gr

ΤΕΜΕΝΟΣ

Gregory J. Markopoulos (Τολέδο Οχάιο, 1928-1992). Μορφή του Νέου Αμερικάνικου Σινεμά της δεκαετίας του 60. Σπούδασε σινεμά δίπλα στον Joseph von Sternberg. *Ψυχή* (1947), *Λυσίας* (1948), *Χαρμίδης* (1949), *Γαλήνη* (1958), *Twice a Man* (1963), *Ming Green* (1966), *Himself As Himself* (1967), *The Iliac Passion* (1964-67), *Galaxie* (1966), *Sorrows* (1969) είναι μέρος της φιλμογραφίας του. Ο σκηνοθέτης ως ένας ολοκληρωτικός και απόλυτος δημιουργός, μύθοι και ελληνική αρχαιότητα, μια έντονη ποιητική διάθεση, μοντάζ πάνω στην ελάχιστη φιλική μονάδα (το καρέ), ταυτόχρονη σε παρελθόν, παρόν και μέλλον αφήγηση, το ανδρικό γυμνό, μια ιδιαίτερη χρήση του χρώματος και μια απεικόνιση ενός σύνθετου και περίπλοκου τοπίου συναισθημάτων, χαρακτηρίζει τις ταινίες του. Αρχαία ελληνική μυθολογία, οι γάλλοι ποιητές (Stéphane Mallarmé, André Gide, Jean Cocteau), ο γερμανικός ρομαντισμός (Ludwig van Beethoven, Richard Wagner), είναι αναφορές που μπορούμε να διακρίνουμε.

Το 1967 εγκαταλείπει τις ΗΠΑ και περιπλανιέται στη Ευρώπη. Την δεκαετία του 80, μαζί με τον σύντροφό του Robert Beavers, διοργάνωσε στον τόπο καταγωγής των γονιών του, στην Αρκαδία, ένα μικρό φεστιβάλ των ταινιών του. Μια προβολή στην μνήμη του είχε οργανωθεί στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης (1993). Φέτος, με πρωτοβουλία του Robert Beavers, αναβιώνει πάλι το φεστιβάλ **Τέμενος**, από τις 25 μέχρι 27 Ιουνίου, σε μια τοποθεσία μεταξύ των χωριών Λυσαρρέα, Παλούμπα, Σαρακίνη και Λουτρά Ηραίας στην Αρκαδία. Οι προβολές ξεκινούν στις 10 το βράδυ και ολοκληρώνονται στις 4 το πρωί, σ' ένα υψόμετρο 900 μέτρων. Θα προβληθούν τα τέσσερα πρώτα μέρη από την διάρκεια 80 ωρών ταινία του *Ενιαίος*.

Data: <http://www.the-temenos.org/>
Περιοδικό Film Comment, Jan/Feb 04.

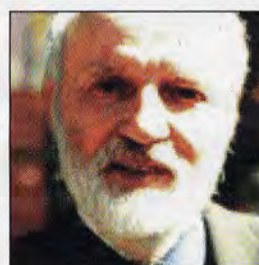
ΤΟ ΑΛΛΟ ΣΙΝΕΜΑ

Ken Jacobs (Νέα Υόρκη, 1933). Ξεκίνησε στα τέλη της δεκαετίας του 50 και το έργο του χαρακτηρίστηκε ως "underground", "beat", "ένα αντάρτικο σινεμά της πόλης". Συνεργάστηκε με το θρύλο-πειραματιστή σκηνοθέτη Jack Smith. *Blonde Cobra* (1959-63), *Little Stabs at Happiness* (1963), *Star Spangled to Death* (1957-2003) είναι κάποιες από τις ταινίες του. "Προσφέρω προκλήσεις, όταν οι προκλήσεις αυτού του είδους δεν είναι πλέον ευπρόσδεκτες", δηλώνει. Το κέντρο των δραστηριοτήτων του υπήρξε πάντα η Νέα Υόρκη και έργο του υπερβαίνει το συμβατικό σινεμά: εκτός από την προβολή της ταινίας, οι παραστάσεις του περιλαμβάνουν θέατρο σκιών, τρισδιάστατα οπτικά εφέ, "μαγική λατέρνα" κ.λπ. Δημιουργώντας ένα παραισθητικό οπτικό περιβάλλον. "Η συζήτηση δεν γίνεται πλέον όπως παλιά. Οι άνθρωποι σήμερα επικοινωνούν μέσω ενός τελετουργικού σημάτων. Θυμάμαι παλαιότερα να συζητώ περισσότερο— και αυτό ήταν κάτι που το είχα ανάγκη", παρατηρεί για το σήμερα.

Data: Περιοδικό Millennium Film Journal, No 32/33, Φθινόπωρο 1998.

Jan Svankmajer (Πράγα, 1934). Θεωρείται ο πιο σημαντικός εν ενεργεία σουρεαλιστής σκηνοθέτης. Σπούδασε κουκλοθέατρο στην Ακαδημία Παραστατικών Τεχνών της Πράγας. Συνεργάστηκε με τους διάσους Μαύρο Θέατρο και Laterna Magica. Οι γνωστότερες ταινίες του: *Alice* (1988), *Faust* (1994), *The Conspirators of Pleasure* (1996), *Otesanek* (2000). Κούκλες, animation και ζωντανή δράση συνθέτουν τις ταινίες του, ενώ η αφήγηση στηρίζεται είτε σε παραμύθια είτε σε ιστορίες-αρχέτυπα της λογοτεχνίας. "Υπάρχει μια παρανόηση σχετικά με το σουρεαλισμό. Ο κόσμος του αντιμετωπίζει υπό το πρίσμα συγκεκριμένων έργων π.χ. του Dalí. Το αντιμετωπίζουν με όρους αισθητικής. Όμως δεν υπάρχει μια σουρεαλιστική αισθητική: υπάρχει μια ψυχολογία, μια άποψη του κόσμου που θέτει ερωτήματα για την ελευθερία, τον ερωτισμό, το υποσυνείδητο και είναι αυτά που έλκουν μια συγκεκριμένη ομάδα ανθρώπων-ανατρεπτικούς τύπους. Ο σουρεαλισμός προτείνει ένα εναλλακτικό δρόμο στις ιδεολογίες που προσφέρουν οι περισσότερες σύγχρονες κοινωνίες και επαναφέρει την τέχνη στο επίπεδο των μαγικών τελετουργικών", δηλώνει.

Data: <http://www.illumin.co.uk/svank/>, *Faust*, DVD με ελληνικούς υπότιτλους

Guy Maddin (Winnipeg, Καναδάς, 1956). Οι γονείς του κατάγονταν από την Ισλανδία. Χαρακτηρίζει τον εαυτό του πριμιτίφ καλλιτέχνη. Το έργο του διακρίνεται για την ονειρική του ατμόσφαιρα και τις έντονες επιρροές από το φανταστικό σινεμά, το βουβό κινηματογράφο, το φιλμ νουάρ και τα έγχρωμα μελοδράματα της δεκαετίας του 40 και 50. Συγκρίνεται συχνά με τις ταινίες του David Lynch και των αδελφών Quay. Γνωστότερες ταινίες του: *Tales From Gimli Hospital* (1988), *Archangel* (1990), *Careful* (1992), *Twilight of Ice Nymphs* (1997). Την πρόσφατη ταινία την είδαμε *The Saddest Music in the World* στους Νέους Ορίζοντες (2003). "Είμαι φανατικός των παραμυθιών και του μελοδράματος, αλλά όμως επίσης λατρεύω και τους Σουρεαλιστές. Μελοδράμα, νεορεαλισμός και φυσικά σουρεαλισμός, όλα αυτά επιτυγχάνουν κάτι αληθινό, εξυψώνοντας, με τον τρόπο που ένα όνειρο μπορεί να εξυψώσει, την αλήθεια—δημιουργώντας μια άλλη φόρμα και προκαλώντας αμεσότητα, φόβο, επιθυμία ή τρόμο", δηλώνει.

Data: <http://www.artforum.com>

Sadie Benning (Milwaukee, 1973). Η πιο σημαντική σκηνοθέτης του αμερικάνικου πειραματικού κινηματογράφου. Ο πατέρας ήταν σκηνοθέτης και η μητέρα της καλλιτέχνης. Ταινίες της έχουν προβληθεί στο MTV. Ξεκίνησε να κάνει μικρού μήκους σε ηλικία 15 χρόνων. Το έργο της περιστρέφεται γύρω από τα θέματα της αποξένωσης, της σεξουαλικής ταυτότητας, του φύλου, ενώ παράλληλα διερευνά την λεσβιακή ερωτική επιθυμία. *Flat is Beautiful* (1998) είναι η ταινία που την έκανε ευρύτερα γνωστή. Χρησιμοποίησε ένα παιδικό παιχνίδι, την κάμερα PXL-2000 της εταιρείας Fisher-Price, που χαρακτηρίζεται από χαμηλής ανάλυσης ασπρόμαυρες εικόνες. "Αρχικά η κάμερα ήταν πολύτιμη για μένα γιατί ήταν κάτι πολύ προσωπικό. Ήταν το ημερολόγιό μου. Ήταν σαν να είχα ένα μολύβι και να έγραφα μ' αυτό. Πιστεύω ότι αν έγραφα σε ημερολόγια ποτέ δεν θα μπορούσα να είμαι τόσο ακριβής: έχει την δύναμη της υποκριτικής ερμηνείας και χρησιμοποιείς τη φωνή σαν σε κείμενο. Ποτέ δεν την είδα σαν παιχνίδι", εξηγεί.

Data: <http://www.brightlightfilm.com/>

44ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΧΟΡΗΓΟΣ

Μοσχοφίλερο Μπουτάρη και Αγιωργίτικο Μπουτάρη

Για σινεφίλ και όχι μόνο.

ΠΕΜΠΤΗΣ ΓΕΝΕΑΣ
www.boutari.gr

ARROW/GRAPIS

Την τελετή απονομής των βραβείων του 4ου Φεστιβάλ Μαθητικών Ταινιών «Πάμε Σινεμά; 2004» που μεταδόθηκε ζωντανά στις 21.00 από την ΕΤ-1 από τις τέσσερις πόλεις - σε απευθείας σύνδεση δορυφορικά μεταξύ τους - παρουσίασαν γνωστοί ηθοποιοί και δημοσιογράφοι όπως η Ναταλία Δραγούμη (Αθήνα), ο Ιεροκλής Μιχαηλίδης (Θεσσαλονίκη), η Πόπη Τσαπανίδου (Μυτιλήνη) και η Ρίκα Βαγιάννη (Νέα Υόρκη).

Το μουσικό μέρος της βραδιάς ανέλαβαν δημοφιλείς Έλληνες τραγουδιστές, συμμετέχοντας live στη μεγάλη κινηματογραφική γιορτή των μαθητών με αγαπημένα τραγούδια. Ο Λαυρέντης Μαχαιρίτσας από την Αθήνα τους χάρισε το τραγούδι «Εφάπαξ» από την ομώνυμη ταινία, ο Διονύσης Τσακνής από την Θεσσαλονίκη αφιέρωσε στα παιδιά το τραγούδι «Θεσσαλονίκη» του Θάνου Μικρούτσικου σε στίχους Νίκου Καββαδία, δέλοντας να τιμήσει με αυτό τον τρόπο τους μαθητές της συγκεκριμένης πόλης που πήραν μέρος στο φεστιβάλ, ο Γιάννης Σαββιδάκης από τη Νέα Υόρκη έστειλε τα δικά του μελωδικά συγχαρητήρια στους μαθητές της ελληνικής ομογένειας αλλά και στους συμμαθητές τους στην Ελλάδα με το τραγούδι «Το κορίτσι μου κοιμάται» ενώ σε πρώτη εκτέλεση από τη Μυτιλήνη, το συγκρότημα των ETSI DE έπαιξε το τραγούδι «Πάμε Σινεμά;» το οποίο έγραψαν ειδικά για το φεστιβάλ.

Ειδικό χαιρετισμό στους μαθητές που συμμετείχαν στο 4ο «Πάμε Σινεμά;» απύθνυν γνωστοί καλλιτέχνες που έχουν πάρει μέρος παλιότερα στο φεστιβάλ είτε ως μέλη της κριτικής επιτροπής, είτε ως παρουσιαστές όπως ο Άκης Σακελλαρίου, ο Θεωδωρής Αθερίδης, η Σμαράγδα Καρύδη, Νίκος Περράκης, Σταύρος Θεοδωράκης, Λάκης Λαζόπουλος, Γιάννης Ζουγανέλης, Σάκης Μπουλάς και άλλοι.

Στη διάρκεια της εκδήλωσης, η Υπουργός Παιδείας Μαριέτα Γιαννάκου αναφέρθηκε στο πρόγραμμα του «Πάμε Σινεμά;» χαρακτηρίζοντας το «πετυχημένο», αναλαμβάνοντας τη δέσμευση πως «θα συνεχιστεί με την αμέριστη συμπαράσταση του υπουργείου της», ενώ την ευχή πως κάποια από τα παιδιά θα τα δει να εισάγονται στην νεοϊδρυθείσα Σχολή Κινηματογράφου εξέφρασε και ο Πρύτανης του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, κος Ιωάννης Αντωνόπουλος, ανεβαίνοντας στο βήμα για να παραδώσει το 2ο Βραβείο Θεσσαλονίκης «Πάμε Σινεμά; 2004».

αίο Λύκειο Μύρινας Λήμνου για την ταινία «Τρέξε Αχιλλέα, τρέξε»

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

- Το Βραβείο καλύτερης ταινίας στο Λύκειο Αγίου Δημητρίου Ασόριας για την ταινία «Πάνω στο Φέρι - Μπότ»
- Τιμητική Διάκριση στην ταινία «Γέφυρα στον ήλιο» της Ενορίας Αγίου Κωνσταντίνου και Ελένης του Γουέστ Νάϊακ-Νέα Υόρκη

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΒΡΑΒΕΙΟ

Το Πανελλήνιο Βραβείο απονέμεται στο Ενιαίο Λύκειο Μανταμάδου Λέσβου για την ταινία «Το τελευταίο θρανίο».

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Η φετινή επταμελής Κριτική Επιτροπή του 4ου «Πάμε Σινεμά; 2004» που αποτελούνταν από τους Παντελή Βούλγαρη, Διονύση Σαββόπουλο, Μαρία Χούκλη, Άλκη Κούρκουλο, Ρένια Λουιζίδου, Ρένο Χαραλαμπίδη και Ιωάννη Αντωνόπουλο, Πρύτανη του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, απένειμε τα ακόλουθα βραβεία:

ΑΤΤΙΚΗ

- Το 1ο Βραβείο στο 3ο Ενιαίο Λύκειο Νέας Φιλαδέλφειας - Μίλτος Κουντουράς για την ταινία «Μάθε το φί(υ)λο σου»
- Το 2ο Βραβείο στο 1ο Ενιαίο Λύκειο Περάματος για την ταινία «Εγώ, το παγκάκι»
- Το 3ο Βραβείο εξ ημισείας:
 - * στο 2ο Πειραματικό Ενιαίο Λύκειο Αθηνών για την ταινία «Ψάξε στον καθρέφτη» και
 - * στο Ειδικό Λύκειο Αθηνών για την ταινία «Ο έρωτας με έρωτα περνάει»

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

- Το 1ο Βραβείο στο 1ο ΤΕΕ Πολίχνης για την ταινία «Χαμένα Όνειρα»
- Το 2ο Βραβείο στο ΤΕΕ Ειδικής Αγωγής Κωφών και Βαρήκων για την ταινία «Στο Μπαρ...είναι αργά για την Αγάπη»
- Το 3ο Βραβείο στο Πειραματικό Σχολείο Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης για την ταινία «Οδός Ονείρων»

ΝΗΣΙΑ ΒΟΡΕΙΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

- Το 1ο Βραβείο στις Λυκειακές Τάξεις Αγίου Ευστρατίου για την ταινία «Το πηγάδι της Κατερίνας»
- Το 2ο Βραβείο στο Ενιαίο Λύκειο Γέρας Λέσβου για την ταινία «Όσο ν' αρχίσει ένα τραγούδι»
- Το 3ο Βραβείο στο 1ο Ενιαίο Λύκειο Μύρινας Λήμνου για την ταινία «Τρέξε Αχιλλέα, τρέξε»

«ΠΑΜΕ ΣΙΝΕΜΑ;» 2004

Με μεγάλη επιτυχία πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 25 Απριλίου 2004 το 4ο Φεστιβάλ Μαθητικών Ταινιών «Πάμε Σινεμά;» στο οποίο συμμετείχαν συνολικά 115 σχολεία από την Ελλάδα (Αττική, Θεσσαλονίκη, Νησιά Βορειοανατολικού Αιγαίου) και τη Νέα Υόρκη ανάμεσα τους για πρώτη φορά και τρία ειδικά σχολεία σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Περισσότεροι από 2000 θεατές παρακολούθησαν τις προβολές των ταινιών του 5ου Φεστιβάλ Γαλλικού Κινηματογράφου που πραγματοποιήθηκε στο Ολύμπιον τον Μάρτιο. Καινούργιες αλλά και παλιότερες κλασικές ταινίες προσέλκυσαν το ενδιαφέρον του κινηματογραφόφιλου κοινού της Θεσσαλονίκης. Ιδιαίτερα επιτυχημένες ήταν και οι προβολές των ταινιών *Παιχνίδια ελιγμών* και *Τριπλός πράκτορας*, στις οποίες παρέστησαν ο σκηνοθέτης Abdelatif Kechiche με την ηθοποιό του Sabrina Ouazani και η πρωταγωνίστρια του Ερίκ Ρομέρ Κατερίνα Διδασκάλου αντίστοιχα. Ο Γαλλο-Τυνήσιος σκηνοθέτης ήρθε πρώτη φορά στη Θεσσαλονίκη και έμεινε ικανοποιημένος από τα θετικά σχόλια που ακούστηκαν για την ταινία του, στην οποία σημειωτέον παίζουν ερασιτέχνες ηθοποιοί. Όπως ακριβώς και η νεαρή Sabrina (μόλις 14 ετών), η οποία αυτή τη στιγμή παίζει σε δύο ταινίες, μία εκ των

οποίων θα προβληθεί και στο Φεστιβάλ των Καννών. Η Κατερίνα Διδασκάλου προλόγισε την ταινία, αναφέροντας χαρακτηριστικά ότι «είναι ένα κατασκοπευτικό έργο χωρίς πυροβολισμούς». Στο τέλος της προβολής συζήτησε με το κοινό για την γοπητική εμπειρία να δουλεύεις με ένα σκηνοθέτη όπως ο Ερίκ Ρομέρ. Οι ερωτήσεις που δέχτηκε αφορούσαν κυρίως στον τρόπο που έγινε η επιλογή της από το σκηνοθέτη καθώς και στο πώς είναι να δουλεύεις (ως Ελληνίδα) σε μια ξένη παραγωγή. Από όλες τις ταινίες που προβλήθηκαν στο Φεστιβάλ Γαλλικών Ταινιών, θετική εντύπωση έκανε και το κινούμενο σχέδιο Η προφητεία των βατράχων, η οποία απέδειξε ότι οι Γάλλοι είναι ίσως η ανερχόμενη δύναμη στο κινηματογραφικό αυτό είδος. Όσοι έχουν δει *Το Τρίο της Μπελβίλ*, αντιλαμβάνονται αυτόν τον χαρακτηρισμό.

festivaaction

ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

ESPACE

**ΝΕΟ RENAULT ESPACE.
ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ* ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΩΝ.**

Αξεπέραστη αισθητική. Ασύγκριτη πολυτέλεια.

Νέο Renault Espace, μοναδικός συνδυασμός πολυτέλειας, άνεσης και ασφάλειας. Κορυφαίος σχεδιασμός, που εξασφαλίζει άριστη οδική συμπεριφορά και αξεπέραστη αίσθηση ηρεμίας για επτά επιβάτες. Με νέα θέση οδήγησης και αναπαυτικά καθίσματα που αγκαλιάζουν το σώμα, κάθε διαδρομή γίνεται και μια ξεχωριστή ταξιδιωτική εμπειρία.

Νέο Renault Espace.
Γιατί πάνω από όλα η οδήγηση είναι απόλαυση!

* ανώτατη διάκριση στα crash tests του Euro NCAP, με τη μεγαλύτερη βαθμολογία που δόθηκε ποτέ σε αυτοκίνητο

www.renault.gr

SENSE INTEGRATED

Η Renault συνιστά **eif**

2.0lt Turbo 165hp: Εκπομπές CO₂ (gr/km): 232 - Κατανάλωση (lt/km) Εντός πόλης: 12,9 Εκτός πόλης: 7,9 Μεικτός κύκλος: 9,7